



လုံ : ချ င် : ဝတ္ထု | သစ်

မင်းမင်းစာပေ



မြသုခ

ပိတောက်အပြုံးရှင်

ဆု : ချိ သိ နိ : ရွှေ ခြည်

အခန်း(၁)

သူ၏ လက်ချောင်းကလေးများ အလိုလို လှုပ်ရှားသွက်လက် လာလေသည်။ ။ ရင်ထဲမှာ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်စွာဖြင့် ဆေးစက်များကို ခါလိုက်ရာ ရေခွက်ထဲတွင် စုတ်တံကို နှစ်စိမ်လိုက်နှင့် သူ၏ အတွေးအာရုံများသည် စမ်းချောင်းလေးနှင့် အတူလိုက်၍ စီးပါသွားပြီ ဖြစ်၏။

ရေဆေးပါးလေးများ ဖြင့် ရေ၏ အရောင်ကို ပုံဖော်လျက် ပိတောက်ပွင့်ကြွေ အချို့တို့ သည် ရေစီးနှင့်အတူ မျောပါ၍ သွားလေပြီ။

ငယ်စဉ်ကပင် တမ်းတခဲ့ရသော ပိတောက်ပင်များ ဝိုင်းရံလျက်ရှိသည့် မော်လမြိုင်မှ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်။

ထို့နောက် ပိတောက်ပွင့်ချိန်ဆိုလျှင် ခြံတွင်းရှိ ပိတောက်လေးငါးပင်က တစ်ပြိုင်တည်းပွင့်ကြပြီး ကြွေချိန်ရောက်သော် မြေပြင်တစ်ခုလုံး ဝင်းဝါနေအောင် ကြွေကျလျက်ရှိသည်။ ။

ပိတောက်ကိုချစ်သော မေမေ။

ချယ်ရီကိုချစ်သော ဖေဖေ။

ဖေဖေက တောင်ပေါ်သား။

မေမေက မြေပြန့်သူ။

ပိတောက်ပွင့်ချိန်ဆိုလျှင် မော်လမြိုင်အိမ်ကို ပြေးလာကာ ပိတောက်

ပွင့်ချိန်ကိုမျှော်ရင်း ပိတောက်ပွင့်နှင့်လူးသော ပိတောက်ချစ်သူမေမေ။

ခုတော့ မေမေလည်း ပိတောက်ကို မချစ်နိုင်ပေ။ မြန်မာပြည်မှာ ရှိနေလျှင် ပိတောက်ရှိရာ အရပ်ကို ပြေးလာလို့ ရသေးသည်။

ခုတော့ ချယ်ရီကိုချစ်သော ဖေဖေနောက်သို့လိုက်ရင်း ချယ်ရီအပွင့်များ သော ဂျပန်ပြည်၌ စီးပွားရှာနေရသည်။

သဘာဝကို ချစ်သော မင်းနှင့်

ပညာကိုချစ်သော ကိုကိုလင်းတို့ သာလျှင် ယှဉ်တွဲလျက် တစ်ဖုံခွဲခွာလျက် တစ်ခါနှင့်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

"မင်းတို့လို ပုံဆွဲတဲ့ သူတွေက တောင်ပေါ်ဒေသနဲ့ ကိုက်တယ်၊ ကိုလင်းနဲ့ ခဏလာနေပါလားကွာ"

နေ့ကူးသော အမြွှာလင်းက ဗုဒ္ဓဟူးသား မနက်ကိုးနာရီမွေးပြီး သူက ကြာသပတေးသား အရုဏ်တက်ချိန်မှာ မွေးခဲ့သည်။

အမြွှာထုံးစံအများကတော့ အငယ်က အမြဲချို့တဲ့ နေရသည်။ ဉာဏ်ရည်နိမ့်ကာ ဆယ်တန်းကို သုံးခါဖြေမျှ အောင်မြင်ပြီး အဝေးသင်တန်းတက်ခဲ့ရ၏။ အစ်ကိုကြီးကမူ ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီး တောင်ကြီးကို ပြောင်းရွှေ့လာရခြင်းဖြစ်သည်။

ချစ်ရီမြေရောက်တော့ ပိတောက်မြေအတွက် အလွမ်းပြေ ပန်းချီကားကိုဆွဲရင်း ငယ်စဉ်က မော်လမြိုင်အိမ်နှင့် ပိတောက်ပင်များ ပြီးတော့ အိမ်နောက်ဘက် စမ်းချောင်းလေးတစ်ခု။

လွမ်းလိုက်တာ။

"မိုးသီးရေ မိုးသီး၊ လာ လာ၊ မိ...မိ...မိ"

"ဝုန်း"

ရုတ်တရက် မှ င်တက်သွား၏။ ဘာဖြစ်မှန်း မသိလိုက်ပေ။

အရိပ်မည်းတစ်ခုက မိမိ ပန်းချီကားကို တွန်းလှဲချကာ ခုန်ပေါက်ပြေးသွားသည် ကိုသာ သိလိုက်ရသည် ။

မျက်လုံးထဲ ပြာဝေသွား၏။ မိမိ၏ အသည်းနှလုံး လွတ်ကျသွားသလို ပင်။

မျက်ဝန်းရှေ့မှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရပ်ကာ တအံ့တဩငေးနေ၏။

ဆယ့်သုံးလေးနှစ်ခန့်အရွယ် ဂါဝန်အစိမ်းပွင့်လေးနှင့်။

"မင်း"

"ကို...ကို မိုးသီး"

"ဘာ မိုးသီးလဲ၊ မင်း ငါ့ကားကို ပြန်လျော်ပေးနိုင်လား"

မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်နှင့် ပန်းချီကားကိုတောင် မြင်ဖူးဟန် မရှိသော ပုံစံနှင့်မို့ စိတ်တိုသွားကာ

"သွားစမ်း သွားစမ်း။ ငါ့ရှေ့က မြန်မြန်ထွက်သွားစမ်း။ နို့မဟုတ်ရင် မင်းရဲ့ ကြောင်ရော၊ မင်းကိုပါ ရိုက်မိလိမ့်မယ်"

သူ့စကားအဆုံးတွင် ကောင်မလေး ပြေးထွက်သွား၏။

သူက ပန်းချီကားကို နှမြောတသစွာ ကြည့်လိုက်၏။

ရေဆေးက ပျက်စီးလွယ်သည် ။ ဘာမှ မရလိုက်တော့။

သွားပြီ ပိတောက်ရေ မရှိတော့ပါဘူး။ ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးစိတ်၊ နှမ်း

လျစ်တံတို့ ပျောက်ကွယ်ကာ ဘာဆိုဘာမှ မရှိတော့ဘဲ
ဟင်းလင်းပြင်ကြီး ဖြစ်သွားတော့သည်။ ။

"ကြောင်ကိုပဲ အပြစ်တင်ရမလား၊ ကြောင့်သခင်ကိုပဲ အပြစ်တင်ရမလား"

တစ်စစီ ပြန်ကျဲ့လျက်ရှိသော ဆေးခွက်များ စုတ်တံများကို ကောက်သိမ်းရင်းက ရင်မှာ တီးတိုး ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ ။

"လင်းရေ မင်းရဲ့ တောင်ပေါ်မြို့နဲ့ ငါနဲ့ မလိုက်ဖက်ဘူး ထင်ပါတယ်။ ပွဲဦးထွက်ထဲက ယဉ်သကိုး"

ချယ်ရီပွင့်ဖတ်ကြွနေသော တောင်ကုန်းလေးပေါ်မှာ ပန်းချီရေးနေတာမို့ ပစ္စည်းများကို ကောက်နေစဉ် ချယ်ရီပွင့်ဖတ်လေးများက ကပ်ပါလာလေသည်။ ။

ဆေးရေမခြောက်သေးသော ပန်းချီကားလေးတွင် လည်း ပန်းပွင့်ချပ်လေးများ လိုက်ပါလာ၏။

သည် ဖျဉ်ကြမ်းကလေးများကို ဆေးပြီးလှန်းလိုက်ရင်တော့ နောက်ထပ်ပိတောက်အိပ်မက် ပန်းချီကားကို ထပ်ရနိုင်ပါရဲ့။ ။

ကြဲပက်ထားသော ရွှေဝါရောင် ပွင့်ဖတ်ကလေးများကြားတွင် ရပ်လျက် ပွင့်ကြွေလေးများကို ငေးကြည့်နေသော မိန်းကလေးတစ်ဦး။

အဝါရောင် ချိတ်လိုလို ထဘီမျိုးနှင့် အင်္ကျီအဝါနှင့်မို့ ပွင့်ကြွေများ နှင့်

ရောနှောနေသည်။ ။

သူမ၏ ဆံပင်ရှည်တို့ က လေအဝှေ့မှာ ဝေ့ဝဲနေသည်။ ။ နက်မှောင်သွယ်ယောင်သော ဆံပင်ကြားတွင် ပိတောက်ပွင့်ဝါလေးများ ခိုတွဲ၍ ဟီးလေးယိုအော်ကာ ပျော်ပွဲဖွဲ့နေကြသည်။ ။

လေရှူးကလည်း ဦးတည်ရာမရှိ ပွင့်ဖတ်ကလေးများက တသဲသဲကြွေလေမို့ မိန်းကလေး၏ မျက်နှာမှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ငိုတော့မလိုလို မဲ့ကာ လာလေသည်။ ။

နောက်ဆုံးရပ်တည်လျက် မနေနိုင်၍ ပိတောက်ပင်စည်ကိုမှီကာ ပျော့ခွေစွာ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ။

"မကြွေကြပါနဲ့ ပိတောက်တို့ ရယ်၊ ဘာလို့ များ မြန်မြန်နဲ့ အကြွေစောရတာလဲ။ မင်းတို့ အလှကို တစ်ရက်နှစ်ရက်လေးတောင် မပြတော့ဘူးလားကွယ်"

ပွင့်ကြွေလေးများကို နှမြောတသစွာကြည့်ရင်း ငိုကြွေးနေသော မိန်းကလေးတစ်ဦးကို အထူးအဆန်းသဖွယ်ကြည့်ကာ ပြုံးမိလိုက်သည်။ ။ ရင်ထဲမှာ တီးတိုးရေရွတ်လိုက်သေးသည်။ ။

"အရူး အရူးပဲ"

သို့ရာတွင် မိန်းကလေးနှင့် ပိတောက်ကြွေ၊ ပိတောက်ကြွေနှင့် မိန်းကလေးအလှကို ကြည့်ကောင်းကောင်း နှင့် ငေးကြည့်မိသည်။ ။

ညနေဆည်းဆာ ရိပ်အောက်တွင် ပိတောက်ပွင့်ကြွေကိုကြည့်ရင်း ငိုကြွေးနေသည့် မိန်းကလေး၏ ရုပ်ကို အနားကပ်ကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ခြေတစ်လှမ်းကို တိုးလာလိုက်၏။

ခြေအုံမှာ အိမ်နဲ့ ဖြစ်သွားပြီး လူတစ်ကိုယ်လုံး နိမ့်ဆင်းသွားကာ ရင်

ထဲအေးသွားလေသည်။ ။

"အား"

ရုတ်တရက်ဆိုသလို ထထိုင်လိုက်၏။ ဇောချွေးများ ပြန် လာလေသည်။ ။

"အိပ်မက်ပါလား"

အလန့်တကြားနှင့် အသည်းအေးစွာဖြင့် နိုးလာရသော အိပ်မက်ဖြစ်သော်လည်း အိပ်မက်ဆိုး မဟုတ်ပေ။

လွမ်းမောဖွယ်၊ ကြည်နူးဖွယ်၊ ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ရာကောင်းသော ပိတောက်ပန်းချီကားတစ်ချပ် အိပ်မက်ဖြစ်သည်။ ။

ထိုပန်းချီကားထဲ၌ ပိတောက်ချစ်သူ မိန်းကလေးက ပန်းကြွေများကိုကြည့်ကာ နှမြောတသစွာဖြင့် ငိုရှိုက်နေသည် ကို တွေ့ရသောအခါ သူလည်း ပဲ လွမ်းသလို ဆွေးသလိုလို ခံစားမိလာ၏။

"ဘယ်က မိန်းကလေးလဲ၊ ငါလည်း တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး၊ ပိတောက်ပန်းတွေအပေါ်မှာ မေတ္တာထားတဲ့ မိန်းကလေး ထင်ပါရဲ့ "

ရင်ထဲမှာ တီးတိုးရေရွတ်လိုက်ရင်းက အိပ်ရာမှ ထကာ နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ မီးစုန်းအစိမ်းရောင်လေးက သုံးနာရီလေးဆယ်မိနစ်ကိုပြလျက်။

ချက်ချင်း မီးခလုတ်ကို လှမ်းဖွင့်လိုက်ပြီး ပန်းချီဆွဲရန် ပြင်ဆင်လိုက်၏။

ပိတောက်ပန်းလေးများ ရယ်၊ မိန်းကလေးရယ်ပင် ဖြစ်သည်။ ။

သူက ပီဘီပန်းချီဆရာပဲ ဖြစ်၏။

ရှုခင်းပုံရယ်၊ တိရစ္ဆာန်ပုံများ ရယ်၊ အဘိုးအဘွား ပုံများကိုသာ အဆွဲများ ပြီး မိန်းကလေးပုံကိုတော့ မဆွဲဖူးခဲ့ပေ။ ဆွဲရန်လည်း သိပ်စိတ်ကူးမယဉ်ခဲ့သေး။

အသက်အစိတ် ရှိပြီဖြစ်သော လူပျိုကြီးစာရင်းဝင်စ၊ ခပ်ကြောင်ကြောင် ပန်းချီဆွဲသူအဖြစ်နှင့် ရပ်တည်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဥပေက္ခာပြုထားသူ။

အချိန်တန် အရွယ်ရောက်၍ သဘာဝတရားအတိုင်း အချစ်ကို မရှာဖွေဘဲ ပန်းချီဆွဲကာ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေသူဖြစ်သည် ။

ယခု ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ်ဖြင့် မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ ပုံကို စတင်ရေးဆွဲလိုက်သည် ။

ပန်းချီကျောင်းတက်စဉ်က စံပြမိန်းကလေးများကို ရေးဆွဲဖူးခဲ့သော်လည်း သူ့စိတ်ကူးနှင့် စိတ်လိုလက်ရ ဘယ်မိန်းကလေးပုံမှ မဆွဲခဲ့ဖူးပေ။

အမေ့ပုံကိုတော့ ဆွဲခဲ့ဖူးသည် ။ ခေါင်းရင်းမှာ ချိတ်ထားရင်းက အမေ့အား လွှမ်းခဲ့ရသည် ။

အိပ်မက်ကို စိတ်ကူးထဲကနေ ပုံဖော်ကြည့်ကာ လက်ချောင်းလေးများက အပြေးအလွှား လိုက်ဆွဲနေ၏။

သူ့စိတ်အာရုံက အိပ်မက်ထဲမှာ နစ်မြုပ်လျက် ပြန်လည်၍ အိပ်ပျော်သွားသလိုပင်။

မော်လမြိုင် အိမ်အနောက်ဘက်ရှိ စမ်းရေလျှင်မှာ ပိတောက်ကြွေလေးများကို စီးမျောပါလျက်ရှိသည် ။

"ဟင်...မင်း ဘယ်အချိန်က ထလာတာလဲ"

ရုတ်တရက် အစ်ကိုလင်း၏ အသံကြောင့် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးသွား၏။

"ခုနကမှ "

"ကိုယ် ကော်ဖီဖျော်ပေးခဲ့မယ်၊ ပေါင်မုန့်ယိုသုတ် စားနော်။ ကိုယ် ဂျူတီရိုလို့ ပြေးလိုက်ဦးမယ်"

"ခြောက်နာရီခွဲပြီပဲ"

"ဟင်း"

ရင်မှာ တီးတိုးရေရွတ်ရင်းက အင်းဟု သာ လေးတွဲစွာပြောလိုက်၏။
စိတ်အာရုံများက ပန်းချီကားထဲ နစ်ဝင်နေသည်။

လင်း၏ အသံတိတ်သွားပြီးကား စက်နှိုးသံကို ကျယ်လောင်စွာ
ကြားလိုက်ရ၏။ လင်း၏ ကားသည် ဆန်နီဖြစ်၍
အိုမင်းရင့်ရော်နေလေပြီ။

သို့ရာတွင် သံယောဇဉ်သမား လင်းက သူ ဆေးကျောင်းစတက်စဉ်
မိဘနှစ်ပါးက ဝယ်ပို့ထားသော ကားလေးမို့ ရင်အုပ်မကွာ ထားဆဲပင်။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က အစွဲအလမ်း ကြီးကြသူများ ပင်ဖြစ်သည်။
လင်းက ဆရာဝန်အလုပ်ကို အလေးထား၍ ဝါသနာကြီးသကဲ့သို့ မင်းက
ပန်းချီဆွဲသည့် အလုပ်ကို ဝါသနာကြီးလွန်းလှသည်။

ကိုယ့်ဝါသနာနှင့်ကိုယ်မို့ လင်းက မင်း၏ အလုပ်ကို စိတ်မဝင်စား
သော်လည်း အားပေးသည်။ မင်း ပျော်ရွှင်လျှင်ပြီးရောဟု ယူဆထားသ
ည် မို့ လွှတ်ထားလိုက်၏။ ဒါကြောင့်လည်း ငယ်စဉ်ကတည်းက ဝါသနာ
မတူသောအမြွှာ၊ အကြိုက်ချင်း မတူသောအမြွှာ၊ စရိုက်အနည်းငယ် ကွဲ
လွဲသောအမြွှာမို့ ရန်ဖြစ်စရာမရှိဘဲ အလွန်တည့်ကာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး
နားလည်စာနာတတ်၏။

မည်မျှအချိန်တွေ ဝါးမျိုလိုက်သည် မသိပေ။ တစ်စုံတစ်ဦး၏ လှုပ်ရှားသံကြားရမှ ကပ္ပာကယာ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ

"ဟင်"

ရုတ်တရက် စိတ်တိုသွား၏။

မနေ့က ကြောင်ဝါနှင့် ဂါဝန်ဝါနှင့် ကောင်မလေးကို လိုက်ကာအကွယ်မှ ချောင်းကြည့်နေသည် ။

"လာပြန်ပြီလား၊ ဘာလာလုပ်တာလဲ"

"ဟို...ဟို"

"ပြောစမ်း မြန်မြန်၊ မင်း လာစရာအကြောင်းကို မရှိဘူး။ ငါ့ပန်းချီကားကို ဖျက်ဆီးမလို့ လား"

"မဟုတ်ပါဘူး"

"မဟုတ်ဘူး ဆိုရင် မင်း ထွက်သွားကွာ၊ ခုချက်ချင်း ထွက်သွား"

ကောင်မလေးက တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းလုပ်ပြီးမှ အောက်နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက်ဖိကိုက်ကာ

"ထမင်းချိုင့် လာပို့တာပါ"

"ဪ ခါတိုင်း မိန်းမကြီးက ဘယ်သွားလဲ"

"အမေ ဖျားနေလို့၊ ဒီမှာ နော်၊ စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားခဲ့ပြီ"

"အေး၊ ဒါဆို သွားတော့"

အန္တရာယ်ပြုမည့် ရှုပ်ပွေဖျက်ဆီးမည့်အရိပ်က ကောင်မလေးဆီက ပါလာသလိုမို့ အမြန်နှင်လိုက်သည် ။

ကောင်မလေးက မကျေမနပ် မျက်လုံးလေးနှင့် ထောင့်ကပ်ကြည့်ကာ ထွက်သွား၏။

သူ၏ အစ်ကို ဆရာဝန်လင်းက ဆက်ဆံရေး ပြေပြစ်ချောမွေ့သလောက် သူ့အား လွန်စွာမိုက်ရိုင်းသောညီ ဖြစ်ပေသည်။ ။

သို့ရာတွင် ဘယ်သူ့ကိုမျှမမှုနိုင်၊ တခြားလူများကို အဆင်ပြေစွာ ဆက်ဆံနိုင်မည် ဖြစ်သော်လည်း သည် ကောင်မလေးကိုတော့ အလိုလို မျက်စိနောက်နေ၏။

သည် ကောင်မလေးကိုမြင်လျှင် စွမ်းပေပျက်စီးသွားသော ပိတောက်ပန်းချီကိုသာ မြင်ယောင်နေမိ၏။ ဘယ်ဘဝက ရေစက်များ လည်း မသိပေ။ ခါတိုင်းထမင်းချိုင့် လာပို့နေသော မိန်းမကြီးနှင့် အဆင်ပြေစွာ ဆက်ဆံ၍ ရသည်။ ။ သည် ကောင်မလေးကိုတော့ ကြည့်မရပေ။ ထို့အပြင် သူ့နောက်မှ တတန်းတန်း ပါလာသောကြောင်ကို ပို၍ ကြည့်မရ ဖြစ်နေ၏။

သည် ကောင်မလေးနှင့် မိုးသီးဟူသော ကြောင်ရှိနေသည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုထွက်၍ ပန်းချီဆွဲရဲအောင်ပင် ဖြစ်နေသည်။ ။

ခုလည်း ပိတောက်အိပ်မက် ပန်းချီဆွဲနေစဉ် ရောက်လာပြန်သည်။ ။

"ဟင်း"

ပျက်စီးသွားသော အာရုံကို မနည်းပြန်စုစည်းပြီး ပုံပြန်ဆွဲရန် ကြိုးစားသော်လည်း မရတော့ပေ။

"ဟာ...မင်း ခုထိမနက်စာလည်း မစားရသေးပါလားကွာ။ ကဲ ခဏနားဦးလေ၊ ရေချိုးထမင်းစားကြရအောင်"

လင်းက အပြစ်တင်ရင်း သူ့အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာကာ ပန်းချီကားကို

လှမ်းကြည့်ရင်း ပြီးလိုက်သည် ။

"မင်း တိုးတက် လာပြီ"

"ဘာကိုလဲ"

"အမျိုးသမီး ပုံတွေ ဘာတွေ ဆွဲလို့ လေ"

ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ရှက်ပြီးပြီးလိုက်မိသည် ။ အိပ်မက်
ထဲက မိန်းကလေးပုံဟု ပြောလျှင် သူ့အား စိတ်ကူးယဉ်လွန်းသည် ဟု
ပြောချင်ပြောပေလိမ့်မည်။

တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ဤကဲ့သို့ အိပ်မက်မမက်ဖူးပေ။

"ရေချိုးဖို့ ရေနွေး မတည်ထားဘူးလား"

"ရတယ် လင်း၊ ဒီအတိုင်းပဲ ချိုးမယ်"

"မဟုတ်သေးဘူး။ အခုတည်ရင်ရတာပဲ၊ ခဏနေဦး။ မင်းက အ
ညောင်းသိပ်ထိုင်တာဆိုတော့ ရေနွေးနွေးနဲ့ ချိုးမှ ကောင်းတာပေါ့"

"နွေရောက်တော့မှာ ပဲ ပူတယ်"

"အုတ်ကန်ရေထဲက အေးတယ်၊ လှုပ်ရှားမှုမှ မရှိတာ၊ ဖျားနာတတ်
တယ်၊ ပြီးရင် မင်းက သိပ်ပေတေတာပဲ၊ ခဏနေဦး"

မိနစ်နှစ်ဆယ်နီးပါး ကွာနေတော့လည်း အကြီးမို့ စိုးရိမ်သလို ကျန်း
မာရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ဆရာလုပ်ကာ သူ့စကားနားမထောင်လျှင် စိတ်
ဆိုးတတ်သဖြင့် အသာငြိမ်နေလိုက်ရ၏။

မနက်က အစ်ကိုစားထားသော ပန်းကန်များကို ဆေးကြောပြီး မီးဖို
ထဲမှာ ရှင်းလင်းခြင်းဖြင့် သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်၏ အိမ်ဂေဟာကို
သန့်ရှင်းအောင် ပြုပြင်လိုက်သည် ။

"မင်း ရေချိုးတော့လေ၊ ရေစပ်ပြီးပြီ"

"အင်း"

လင်းက မနက်စောစောသာ ရေချိုးတတ်၏။ သူကတော့ ချိုးချင်သည့်အချိန် ချိုးသည် ။ သတ်မှတ်ချက်မရှိပေ။ သို့ရာတွင် လင်းနှင့်အတူနေလျှင် လင်း ချမှတ်ထားသော အချိန်ဇယားအတိုင်း လိုက်နာရသည် ။

"ကိုယ် စားနှင့်ပြီ လူနာတစ်ယောက် သွားကြည့်မလို့ "

"ဟင်း...လင်းမှာ နားချိန်တောင် မရှိပါလား"

"ဒီလိုပဲကွာ။ ရပ်ထဲရွာထဲမှာ ဆရာဝန်ရှိရင် နေ့နေ့ညည အားကိုးအားထား ပြုကြတာပဲ၊ ကိုယ်တို့ အိမ်နားကပါကွာ။ ကလေးမလေးပဲ၊ နှလုံးရောဂါသည် မို့ ဆရာဝန်နဲ့ မကင်းဘူး။ စောစောကပဲ သူ့အမေက တိုင်စရာရှိလို့ လာပါဦး ပြောနေတယ်"

"အဲဒါများ အေးအေးဆေးဆေး စားပြီးမှ အပြန်ကျမှ ဝင်ပေါ့ကွာ"

တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာ နေရတာ ငြီးငွေ့သလိုလို အစ်ကိုလင်း၏ ပင်ပန်းမှုကို မမြင်ရက်သလိုလိုနှင့် ဟန့်တားမိသည် ။

လင်းက ပြုံးလျက်။

"ဒါက အရေးကြီးတဲ့ လူနာလေကွာ။ ဖေဖေလက်ထက်ကတည်းက မိသားစုလို ခင်မင်နေတာကွ။ သူ့အိမ်ရောက်ရင် တော်ရုံနဲ့ မပြန်ရဘူး။ စကားကလည်း ကောင်းနေတာ"

သူ ဘာမျှမပြောလိုတော့ပေ။ ဝါသနာနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် လင်းရော သူပါ အစွဲအလမ်း ကြီးမားပြီး အပင်ပန်းခံနိုင်သည့် စိတ်ချင်းကတော့ တူနေ၏။

သို့ရာတွင် အကြိုက်ချင်းကတော့ မတူပေ။ လင်းက ဖြူလျှင် မင်းက နီသည် ။ လင်းက ချိုလျှင် သူက ခါးသည် ။ သူများ တွေလို အင်္ကျီဆင်တူ ဝတ်ပေး၍ မရပေ။ လင်းက အပြာရောင် ကြိုက်သည် ။ အကွက်ကလေး တွေ အစင်းကလေးတွေပါသော အင်္ကျီကို ဝတ်တတ်၏။ သူက မီးခိုးရောင်ကို ကြိုက်တတ်ပြီး အင်္ကျီဆိုလျှင် ပြောင်ကိုသာကြိုက်ပြီး အဖြူရောင်ကိုသာ အများ ဆုံးဝတ်ကာ အစင်းများ ၊ အကွက်များကို မကြိုက်ဘဲ အရောင်ဖျော့လေးများကိုသာ ရွေးဝတ်တတ်၏။

ပန်းကြိုက်တာတောင် လင်းက ချယ်ရီပန်းကို နှစ်သက်သည် ။ သူက ပိတောက်ပန်းကို နှစ်သက်၏။

ထို့ကြောင့် မိဘနှစ်ပါး အလုပ်တာဝန်နှင့် ပြောင်းရွှေ့နေရသည့် ငါးနှစ်လုံးလုံးတွင် သူက အမေ့နောက်ကိုသာ လိုက်ပြီး လင်းက အဖေ့နောက်ကိုသာ လိုက်သည် ။

အဖေဇာတိက ရှမ်းကုန်းမြင့်မှာ လှည့်နေသည် ။ အမေက မော်လမြိုင်နှင့် ရန်ကုန်ကိုသာ လှည့်နေသည် ။ ဆယ့်နှစ်နီးပါးလောက် ကွဲကွာပြောင်းရွှေ့နေပြီးမှ အသက်လေးဆယ်ငါးနှစ် အရွယ်များ ရောက်မှ ပြည်ပတွင် သွားအလုပ်လုပ်ရင်း အတူပြန်၍ ပေါင်းဆုံကြခြင်းဖြစ်သည် ။

မိဖုံဖုံ ရှိပါလျက်နှင့် ဝေးကွာရခြင်း သွေးရင်းသားရင်း အစ်ကိုရင်း ရှိလျက်နှင့် ဝေးကွာနေရခြင်းကို ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး မလိုလားကြသောကြောင့် တာဝန်နှင့် အလုပ်အကိုင်ကြောင့် မနေမဖြစ်နေရသော လင်းထံသို့ လိုက်နေရန် သဘောတူလိုက်ရသည် ။

လင်းက တောင်ကြီးမှာ အနေများ ၍ အသိအကျွမ်း ပိုများ ခဲ့သည် ။

"သွားပြီဟေ့။ ထမင်းကိုလည်း သေသေချာချာ စားဦးနော်"

"သွားပါ။ စားပါ့မယ်။ ဗိုက်ဆာနေပြီပဲ"

သူ့ထံမှ အဖြေရမှ သာလျှင် လင်း ထွက်သွားတော့၏။ မသွားမချင်း
မှာ ဤ မဆိုး။

အလို လင်းထံက ရေမွှေးနံ့ သင်းပျံ့နေပါလား၊ ခေါင်းကိုလည်း သေ
သပ်စွာဖြိုးလို့ ပဲ။

လင်း ထူးခြားနေပြီပဲ။

"သားတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က ဘယ်သူမှ အချစ်မတွေ့သေးတာ
ကို မေမေ အံ့ဩတယ်။ တကယ်ဆိုရင် လင်းက သူ့ဆေးတွေနဲ့ လူနာ
တွေနဲ့ လုံးထွေးနေလို့ အလှအပကို ခံစားမှု မရှိရင် ထားတော့။ မင်းက
အရပ်ကလေးတွေ ရေးရင်းနဲ့ မိန်းမလှလေးတွေရဲ့ အလှအပကို ခံစားရ
င်းနဲ့ ရင်ခုန်သင့်ပြီပေါ့ သားရယ်"

တစ်ပတ်တစ်ခါ မိခင်နှင့်ဖုန်းပြောစဉ် မိခင်က သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်
ယောက်ကို မထိတထိနှင့် စခဲ့ဖူးသည် ။

သူ ပြုံးလိုက်၏။

သည် တစ်ခါ မေမေ့ထံမှ ဖုန်းလာလျှင် သတင်းထူးတစ်ခု ပေးစရာရှိ
လာပြီ ထင်ပါရဲ့ ။

အခန်း(၂)

"ဒီကောင်မလေး ဘယ်တွေလျှောက်သွားလို့ ဒီလောက်မောနေရတာလဲ"

"မသိပါဘူး ဒေါက်တာရယ်၊ နေ့လယ်ဘက်ကို မအိပ်ဘဲနဲ့ လျှောက်သွားနေတာပဲ။ အိမ်မှာ ရှိရင်လည်း မအိပ်ဘဲနဲ့ ငြိမ်ပြီးနေနေတာပဲ"

"ဒါဆိုရင် ဒီကောင်မလေးကို ဆေးထိုးရလိမ့်မယ်ထင်တယ်"

"မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာရယ်။ မီး အသားတွေ ဆေးထိုးရတာများ လွန်းလို့ ကြွေကျနေပြီ"

ရင်ထဲနင့်သွား၏။ မွေးဖွားလာကတည်းက ဆေးနှင့်ကြီးပြင်း လာရသောကြောင့် ဆေးကြောက်နေသည် ကို အပြစ်မတင်လိုပေ။

သို့ဖြစ်၍ နောင်ကို ဆေးထိုးအပ်အကြောင်း မပြောဘဲနေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည် ။

"ကလေး ဆေးမထိုးချင်ရင် ဆေးမှန်မှန်သောက်၊ နေ့လယ်မှာ အိပ်၊ ညနေနဲ့ မနက်မှာ ပဲ လမ်းလျှောက်ထွက်နော်"

သွယ်လျပြီး ပန်လှီလွန်းသော သူမ၏ လက်ကလေးကို ဖွဖွလေးကိုင်ကာ နှစ်သိမ့်အားပေး လိုက်မိသည် ။

"အဒေါ် သူ့ကို တစ်ခုခုကျွေးပါဦး၊ ပြီးတော့ ဆေးသောက်ပြီး အိပ်ရမ

ယ်နော်"

သူက ဆေးများကို ထုတ်နေစဉ် မိန်းကလေး မိခင်က အပြင်ထွက်သွား၏။

ဆွေမျိုးနည်းလွန်းသော သည် ကောင်မလေးတွင် တွယ်တာစရာဆို လို့ အမေနှင့်အဒေါ်သာရှိသည် ။ ယခု သူ့ကိုတွယ်တာလျက် သူတိုက်သ ည့် ဆေးကိုမှ သောက်ပြီး သူ ကျွေးသည့် အစားအစာကို အကုန်စားသူ ဖြစ်သောကြောင့် ညီမငယ်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ချစ်ခင်ကြင်နာလျက်ရှိသ ည့် ။

"ဆရာ"

"ဘာလဲ ကလေး၊ ဘာလုပ်ချင်လဲ"

"မီး ပုံဆွဲချင်တယ် ရမလား"

"ဟာ...ရတာပေါ့၊ သိပ်ရတယ်"

"ပုံဆွဲနေရင် အလုပ်တစ်ခုရပြီး နေကောင်းသွားမှာ ပေါ့။ ကိုယ့်ညီကို မေးပြီး ကလေးကို ပုံဆွဲသင်ခိုင်းမယ်"

"မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာရယ်၊ ဆရာညီက မျက်နှာထားဆိုးဆိုးနဲ့ အော်ဟစ် နေတာပဲ။ မီး ကြောက်ပါတယ်"

"ရပါတယ်ကွ။ ကိုယ် ပြောရင် မင်းက အားလုံးခေါင်းညိတ်ပါတယ်။ ကလေးဆီကို လွှတ်လိုက်မယ်"

"ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း။ မီး ကြောက်တယ် ဆရာ၊ မလွှတ်ပါနဲ့ ဆရာရ ယ်။ မီး တောင်းပန်ပါတယ်။ မီးဘာသာမီး အပျင်းပြေ ဆွဲချင်လို့ ပါ"

အကြောက်အကန် ငြင်းနေသောကြောင့် ဆက်၍ မတိုက်တွန်းတော့

ဘဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်းက

"ကဲ ဒါဆိုလည်း ညည်းလေးဘာသာဆွဲပေါ့"

သူ့စကားကိုပြုံးလျက် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရ၏။

"ကလေးက ဘာပုံတွေဆွဲမှာ လဲ"

သူ့အမေးကို ရုတ်တရက်မဖြေဘဲ မျက်ဝန်းအစုံက လှပသော မိန်းကလေးများ ရေချိုးနေကြသည့် ရေချိုးဆိပ် ပန်းချီကားလေးပေါ်သို့ ကျရောက်သွားပြီး ငိုငိုလျက်ကြည့်ရင်းက

"ကိုယ် ဖြစ်ချင်တာတွေ မဖြစ်ရတော့ ပုံလေးတွေ ဆွဲပြီးတော့ပဲ ကြည့်နူးတော့မယ်လေ"

"ဪ"

မဲ့ပြီးပြုံးလိုက်ရင်းက သူမ ခေါင်းလေးကို ဖွဖွလေးသပ်ပေးရင်းက

"ကလေး အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ကျရင် ခွဲစိတ်ကုသပေးမယ်။ အဲဒီအခါ ကျ ရောဂါတွေ အားလုံးပျောက်ပြီး ကလေး ဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်ရမှာပေါ့ကွာ"

"ဘာဖြစ်တော့မှာ လဲ ဆရာရယ်။ ကျောင်းလည်း မနေရဘဲနဲ့ ဘဝမှ ဘယ်လိုလုပ် ဆက်ပြီးရပ်တည်မှာ လဲ၊ မေမေရဲ့ သစ်တော်ခြံတွေ၊ လိမ္မော်ခြံတွေကိုပဲ ဆက်ပြီး မှီခိုနေရမှာ ပဲနော်"

"ကလေးက ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ၊ ပြောပါဦး။ ကိုယ်ပါ ဝိုင်းပြီးစဉ်းစားပေးမှာ ပေါ့"

"သူဖြစ်ချင်တာကတော့ အများကြီးပဲ ဒေါက်တာရေ။ စာအုပ်တွေဖတ်ပြီး စိတ်ကူးတွေ ယဉ်နေတာလေ"

မိခင်က သူ့အတွက်ရော သမီးအတွက်ပါ မုန့်နှင့်အအေးယူလာရင်း ဝင်ပြောလိုက်၏။

သူမ နှုတ်ခမ်းလေး ချွန်သွားပြီး စကားဆက်မပြောတော့ပေ။ ရောဂါများ ၏ နှိပ်စက်ခြင်းခံရသော သူ့အဖို့ တက်ကြွလန်းဆန်းမှုမရှိဘဲ အလိုမကျစိတ်များ ဖြစ်ကာ စိတ်ညစ်ညူးနေရှာသည် ။

"စာဖတ်တာကောင်းတာပေါ့ အန်တီရယ်၊ ထိုင်နေရင်း စာဖတ်နေရင်းက ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအနှံ့၊ နေရာအနှံ့ ရောက်သွားတာပဲ၊ တီဗွီကြည့်ရသလိုပဲ ပေါ့"

"အခုတလော တီဗွီထဲလည်း အာရုံမရောက်တော့ဘူး။ စာလည်း သိပ်မဖတ်တော့ဘူး။ ပုံဆွဲချင်ပြန်သတဲ့ လေ"

"ရတယ်၊ ဖြစ်ရမယ်၊ ကိုယ် ပုံနည်းနည်း ဆွဲတတ်တယ်၊ ကိုယ်သင်ပေးမယ်။ ညနေရောက်ရင် စာရွက်တွေ ဆေးတွေ ဝယ်လာခဲ့မယ်နော်"

ကျေနပ်ပျော်ရွှင် သွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းလေးညိတ်လိုက်သော ထိုမိန်းကလေးကို ကြင်နာစွာဖြင့် တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းလေး ခိုးချုန်ရိုက်မိသည် ။

ဖခင်ရှိနေစဉ်ကတည်းက မွေးရာပါ နှလုံးသွေးကြောကျဉ်း ရောဂါသည် မို့ ဖခင်က ဆေးကုပေးနေရသည် ။ သူနှင့်လည်း ကျွမ်းဝင်ခင်မင်လျက်ရှိသည် ။

သူ ဆေးကျောင်းတက်နေစဉ် ကာလ၌ သာ ဝေးကွာနေရပြီး ယခု ဖခင်နေရာ ရောက်လာသောအခါ ထိုရောဂါသည် လေးကိုဆက်၍ ကုသပေးနေရသဖြင့် တခြားလူနာများ နှင့်မတူဘဲ သံယောဇဉ် ပိုနေမိသည် ။

"စားလေ၊ ဘာရှာနေတာလဲ"

ပေါင်မုန့်ကို အသားညှပ်၍ ကြော်ပေးထားသောကြောင့် သူကိုယ်တိုင်လည်း ခံတွင်းတွေ့နေရသည်။ ။

သို့ရာတွင် သူမကတော့ မစားသေးဘဲ ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်ကာ ရှာနေသောကြောင့် မေးလိုက်၏။

"သူ့ကြောင် မိုးသီးကို ရှာတာနေမှာ ပေါ့။ တစ်ခုခုစားတဲ့ အခါ မိုးသီးတစ်ဝက် သူတစ်ဝက် စားတယ်လေ"

"ဪ...ဟုတ်သားပဲ။ အခုတလော ဒီကောင် အလည်လွန်တယ် ထင်တယ်။ အိမ်ဘက်မှာ တောင် ခဏခဏတွေ့နေရသေးတယ်"

"ဟာ...ဒုက္ခပါပဲ"

"ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဒုက္ခလဲ"

"မိုးသီးကို ရိုက်တော့မှာ ပဲ။ ဆရာတို့ အိမ်ထဲကို ဝင်သေးလားဟင်"

"မဝင်ပါဘူး။ မိုးသီး လည်နေတာကို တွေ့နေရလို့ ပါ"

ဖာဖာထေးထေး ပြောလိုက်ကာ မုသားသုံးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

တကယ်တော့ သူ့ညီ မင်းနှင့်မိုးသီးက လုံးဝမတည့်ဘဲ မိုးသီးကိုမြင်လျှင် လိုက်ရိုက်တတ်သည်။ ။

မိုးသီးကလည်း မိုးသီးပင် ဖြစ်၏။ ပန်းချီကားကို သေးနှင့်ပန်းထားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ။

"စားလိုက်ဦးလေ။ သတ္တဝါဆိုတဲ့ အမျိုးက ဘယ်လိုမှ ပိတ်လှောင်ထားလို့ မရဘူး၊ မိုးသီးက ကြောင်ထီးဆိုတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့"

သူ့ပြောစကားနားထောင်ပြီး စားသာစားရသည်။ ။ စိတ်ထဲက မဖြောင့်ပေ။

"မေမေ မိုးသီးအတွက် ချန်ထားဦးနော်"

"စိတ်ချ သမီး၊ ဦးဦးဖျားဖျား ဖယ်ထားပါတယ်နော်။ လာရင် တစ်ချပ် တိတိ စားရမှာ ပါ။ စိတ်ချ"

အမေကလည်း သမီးအလိုကိုလိုက်၏။

မလိုက်လို့ လည်း မဖြစ်။ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးမို့ ရောဂါနှင့် ယှဉ်တွဲ၍ မွေးဖွားလာရသောကြောင့် ပိုးမွေးသလို မွေးနေရသည် ။

"သူ့အဘိုးအဘွားတွေက ခဏခဏခေါ်နေတယ်။ ဟိုမှာ က အအေး ပေါ့တော့ ရောဂါသက်သာမှာ ပေါ့လို့ တော့ သူတို့ က ထင်နေကြတယ်"

"ရန်ကုန်ကလား"

"ဟုတ်တယ်"

"အဲဒီမှာ ပါရဂူနဲ့ ပြကြည့်ပါလား၊ ပိုကောင်းတာပေါ့"

"ထုံးစံအတိုင်း ဒီကလေးမပဲ ခေါင်းမာနေတာပဲလေ။ ဒီနေရာနဲ့ မခွဲချင်ဘူးတဲ့ "

ပင့်သက်မောလေးကို မသိမသာ ခိုးချလိုက်မိ၏။ အလိုလိုက်ထား၍ နွဲ့ဆိုးဆိုးချင်နေသည် ကို အပြစ်မဆိုသာပေ။

"သင်္ကြန်ရောက်ရင် ကိုယ်နဲ့ လိုက်ခဲ့လေ။ ဟိုမှာ ပိတောက်ပွင့်တွေပွင့်ရင် သိပ်လှတာ"

"ပိတောက် ပိတောက်ပွင့်ဝါလေးတွေလား၊ အဆုပ်လိုက်ပွင့်တယ်လေ"

"ဟုတ်တယ်။ သိပ်မွှေးတာပဲ"

"တီဗွီထဲမှာ တွေ့ဖူးတယ်၊ စာတွေထဲမှာ လည်း ဖတ်ဖူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့

အပြင်မှာ မတွေ့ဖူးဘူး"

"တွေ့ရမှာ ပေါ့၊ သိပ်လှတာပဲ။ ညီလေး မင်းဆိုရင် ယောက်ျားလေး တန်မဲ့ ပိတောက်ကိုကြိုက်တယ်။ အဲဒီပန်းပွင့်ချိန်ဆိုရင် သူ့အိတ်ကပ်ထဲ မှာ တောင် ထည့်ထားတာ"

"မီး သိပ်လိုချင်တာပဲ"

"ယူလို့ မရဘူး။ သူက အပင်မှာ ပွင့်တာ လှတယ်၊ ညနေကျရင် မြေ ပေါ်မှာ ကြွေလို့၊ ကလေးကို ကိုယ်တို့ မော်လမြိုင်အိမ်ကို ခေါ်သွားရမယ် ။ ပိတောက်ပင်တွေ ဝိုင်းနေပြီး ပွင့်ချိန်မှာ သိပ်အားရဖို့ ကောင်းတာပဲ"

သူမ၏ မျက်လုံးလေး ကလဲ့လဲ့တောက်ပ လာပြီး စိတ်ဝင်စားမှု ပြ လာသောကြောင့် သူ့အမေကို လှမ်းကြည့်ကာ အချက်ပြလိုက်၏။

နေ့ ၈ မှာ ရန်ကုန်ကိုခေါ်သွား၍ ရနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း သတိပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ။

တောင်ပေါ်သူလေးက ပိတောက်ပန်းကို စိတ်ဝင်စားလာခြင်းဖြစ်သ ည် ။

"ဒီကြောင်ကိုတော့ အသေသတ်မှ ဖြစ်တော့မယ်။ တော်တော်ဖျက် ဆီးတဲ့ ကောင်ပဲ"

အိမ်ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသော မြည်တွန်တောက်တီးသံကြောင့် လင်း က ဆေးအိတ်ကိုဆွဲကာ ကပ္ပာကယာ ပြေးဆင်းသွားသည် ။

"ဘာဖြစ်နေတာလဲ မင်း"

"ကြောင်လေကွာ။ ရှားရှားပါးပါး ဝယ်ထားတဲ့ ကြက်သားကြော်ကို ဟပ်ပစ်လိုက်တာ ကုန်ပြီ။ ညနေစာစားစရာ မရှိတော့ဘူး"

"ထမင်းချိုင့် လာပို့ပြီးပြီလား"

"အခုပဲ လာပို့ပေးတယ်။ အန်တီက ကြက်သားဘာလချောင်ကြော် ပါလာတယ်၊ ပျော့သွားမှာ စိုးလို့ ပုလင်းထဲထည့်ထားပါဆိုလို့ ဖွင့်ပြီး ပုလင်းလွတ်ကို လိုက်ရှာနေတုန်း ဟိုကောင် တုတ်သွားတယ်"

မင်း ဒေါပွနေပုံကိုကြည့်ကာ ရယ်ချင်လာသဖြင့် ပြုံးစိစိဖြစ်သွား၏။

"ကြောင်လာမှန်းသိရင် ဖုံးထားပေါ့ကွာ။ မင်းကလည်း "

"သူလာမှန်းမှ မသိတာ၊ ဘယ်အချိန်က ချောင်းနေလည်း မသိပါဘူး။ ဒီကောင်က သိပ်ပါးတဲ့ ကောင်၊ အမြဲလာလာ ချောင်နေတာပဲ၊ အာရုံသိပ်များ တာပဲ"

"မင်း နေ့လယ်မှာ အပျင်းပြေတာပေါ့"

"ပြေပါလိမ့်မယ်။ တံခါးပိတ်ထားရင် မျက်နှာကြက်ကနေတိုးဝင်တယ်။ သူ့ကို လိုက်ရိုက်နေတာနဲ့ အတွေးပျက်တယ်"

"ကဲပါ၊ ရှိတာနဲ့ ပဲ စားကြရအောင်"

"ချဉ်ရည်ဟင်းပဲ ကျန်တော့တယ်။ နေဦး၊ ကြက်ဥကြော်ပေးမယ်၊ ခဏလေး"

"အမယ် ကြက်ဥတွေ ဘာတွေ ဝယ်လို့ ပါလား"

"ဘယ်ကလာ၊ လင်း လူနာတစ်ယောက်လာပေးတာ"

"ဘယ်သူလဲ"

"နာမည်တော့ ပြောတယ်၊ မေ့သွားပြီ"

"ကောင်းကွာ၊ မင်း စိတ်ထဲ ကြက်ဥပဲ ရှိတော့တာပေါ့"

ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်တည်းမို့ အပျင်းပြေ နောက်ပြောင် စကားပြောရင်းနှင့် မင်း ကြော်ပေးသော ကြက်ဥကြော်နှင့် ရေမုန်ညင်း ချဉ်ရည်ကို စားလိုက်ရသည်။ ။

"ဒီကြောင် ငရုတ်သီး အစပ်စားတာပဲ။ သူတို့ လျှာ မစပ်ဘူးလားမသိဘူး။ ပန်းကန်ပါ ပြောင်အောင်လျက်တယ်"

"သူ့အကျန်ကို မင်း မစားရအောင် စေတနာနဲ့ လျက်ပေးတာပါကွာ"

"လာပါစေဦး၊ အသေသတ်မယ်"

"မလုပ်ပါနဲ့ ကွာ၊ တို့ လူနာရဲ့ ကြောင်ပါကွာ၊ တော်ကြာ သူ့ကြောင် လေးသေလို့၊ သူ့ရောဂါသည်းနေရင် ကိုယ်ပါ အိမ်မပြန်ရဘဲ ဖြစ်နေဦးမယ်"

လင်းစကားကြောင့် သူ မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

"ဒါဆို ကိုယ့်ကို လာလာချောင်းနေတဲ့ ငတိမက လင်း လူနာပေါ့"

"ငယ်မွေးလူနာလေ၊ မွေးကတည်းက ဖေဖေ ကုပေးနေရတာ အခု ကိုယ့်လက်ထက် အထိပေါ့"

"အဲဒီလောက်တောင် ရောဂါနဲ့ လူလာဖြစ်ရတာ စိတ်ညစ်စရာကြီး နော်"

"သူ ခွဲစိတ်ကုသခံပြီးရင်တော့ ကောင်းသွားမှာ ပါ၊ ခက်တာက သူ့အမေက မုဆိုးမဆိုတော့ သစ်တော်ခြံနဲ့ လိမ္မော်ခြံကလွဲလို့ ဘာမှ မရှိဘူး။ ကိုယ်တောင် ဖေဖေတို့ ကို အလှူပြုခိုင်းပြီး သူ့ကိုခွဲစိတ်ဖို့ ကူညီမလား

လို့ "

"ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဆီကိုတော့ လာမရှုပ်စေနဲ့ ကွာ။ ကိုယ်ကတော့ လူရော ကြောင်ရော မနည်းကို သည်းခံနေရတာ"

"မလုပ်ပါနဲ့ ကွာ။ ဒါလေးတော့ ချမ်းသာပေးပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်"

တောင်းတောင်းပန်ပန်ပြောလိုက်သော လင်းကို အံ့အားသင့်သော မျက်လုံးနှင့်ကြည့်ကာ

"လင်း အဲဒီကောင်မလေး အသက်ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ။ ကလေးလေးပဲ မဟုတ်လား"

"အေးပေါ့၊ ကလေးလေးပါပဲ"

လင်းက သူ့မျက်လုံး အရိပ်များကို ဖုံးကွယ်လိုက်သည့်တိုင်အောင် မင်းက မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်သေးသည် ။

ရင်ထဲမှာ လွတ်ဟာသွား၏။

မိမိ၏ အမြွှာအစ်ကိုတွင် တွယ်တာရမည့်သူ ရှိနေပြီဟူသောအသိက သူ့ရင်ကို ပူလောင်သွားစေသည် ။

"အင်းလေ။ လူနာမိန်းမတွေ နှုတ်တွေကြားထဲ အနေများ လာတော့ ရင်ခုန်တာတော့ ရှိလောက်ပြီပဲ။ လင်းဟာ ငယ်မှ မငယ်တော့တာ အသက်စိတ်ကျော် လာပြီပဲလေ"

မင်းက လူကြီးတွေတွေရင်း သက်ပြင်းခိုးချလိုက်မိသည် ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တည်း သည် လိုပဲချက်ပြုတ်စားပြီး ပြေးလွှားနေရတာကိုပင် ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေမိ၏။ ဤကဲ့သို့ တစ်သက်

လုံး နေချင်သည်။ ။

သို့ရာတွင် လင်းက နေနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ လင်းသည် အလှအပနှင့် သပ်ရပ်သန့်ရှင်းမှုကို ကြိုက်နှစ်သက်သလို ချုံမြိန်သော အရသာကောင်း များကို နှစ်သက်တတ်၏။

အမြွှာပေမယ့် လင်းနဲ့ မင်းက အစားအသောက်မတူ။ လင်းက အသားငါး အကုန်စားသည်။ ။ အသီးအရွက်လည်း စားသည်။ ။ မင်းကတော့ အသားငါးမစားချင် သက်သတ်လွတ် မဟုတ်သော်လည်း အသားငါးဟင်းအနှစ်နှင့် အသီးအရွက်ကိုသာ စားတတ်၏။ မင်းအဖို့ သက်သတ်လွတ်ဆိုတာ ဘာမှန်းမသိပေ။ ကြက်ဥ၊ ဘဲဥနှင့် ဟင်းလျာများကို ဖြစ်သလို ကြိုသလို စားသောက်တတ်သည့် အကျင့်ကရနေ၏။ သို့ရာတွင် အသားတုံး ငါးတုံးများကိုတော့ မပါဝင်ဘဲ ကြက်သွန်နှင့် ဘာလချောင်ကြော်တော့ ကြိုက်သည်။ ။

မင်း အကျင့်ကို သိထားသော ထမင်းလာပို့သည့်အိမ်က မင်းအတွက် တွင် အနှစ်များများ ထည့်ပေးသည့်ဟင်းလျာကို မရိုးရအောင် ချက်ပေးသည်။ ။ မင်းက တို့စိစိနှင့် ထမင်းအနည်းငယ်သာ စားတတ်သည်။ ။

"မင်း တော်ပြီလား"

"အင်း"

"ဘာမှ လဲ မစားဘူး၊ နည်းနည်းပိုစားလေ"

"အသီးအနှံ စားလိုက်မယ်လေ"

လင်း သက်ပြင်းခပ်သဲ့သဲ့ ချလိုက်သည်။ ။ အသီးအနှံကိုတော့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် စားတတ်၏။

"တော်သေးရဲ့၊ ကြောင်ပြဿနာက အလိုလို မေ့ပျောက်သွားပေလို့

ပဲ"

"ကိုယ်တော့ ဒီမှာ နေရတာ မပျော်ဘူး"

"ဟင်...ဘာပြောတယ်"

ဗလုံးဗထွေး ပြောလိုက်သော မင်း၏ စကားသံကို
မသဲကွဲသောကြောင့် ထပ်၍ မေးလိုက်၏။

တမင်လင်းအား သိပ်မပြောချင်သော စကားမို့ ကျောခိုင်းပြီး ပြောလို
က်ခြင်းဖြစ်သည် ။

"ဪ...တန်ခူးလကျရင် ကိုယ် အိမ်ခဏပြန်ဦးမယ်ကွာ"

"ဘာလဲ၊ မင်း ပိတောက်ကိုလွမ်းလို့ မဟုတ်လား"

မင်း ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ပြုံးရုံသာပြုံးလိုက်၏။

မင်း ဒီမှာ နေမပျော်တာကို သူ့အသိပင် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မင်းအား
တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားရမှာ စိတ်မချ၍ ခေါ်ထားခြင်းဖြစ်သည် ။

"နေပါဦးကွာ၊ တန်ခူးလက အဝေးကြီးလိုသေးတာပဲ။ ခုမှ နှင်းကျလို့
ကောင်းတုံးပဲ။ ရှမ်းပြည်နယ်ဆောင်းကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ ခံစားစမ်းပါကွာ"

သည် တစ်ခါတော့ မင်းက သက်ပြင်းခိုးချ လိုက်ပြန်သည် ။ သူကလ
ည်း လင်းတစ်ယောက်တည်းကို စိတ်မချနိုင်။

"အင်းပါ။ ကိုယ်ပြောချင်တာကို ပြောတာပါ။ အဲဒီအခါကျရင်
လင်းပါ ခဏပြန်လိုက်ခဲ့ဖို့ ခွင့်လေးဘာလေး ကြိုယူရအောင် ပြောထား
တာပါ"

ကလေးဆိုး အမူအရာနှင့် ဗလုံးဗထွေး ပြောချလိုက်ရင်းက ပြတင်း
ပေါက်မှ တစ်ဆင့် အဝေးကို ငေးကြည့်နေမိသည် ။

ရှမ်းပြည်နယ် တောင်ချွန်း၏ အလှကို မရိုးနိုင်စွာ ကြည့်ရင်းက သူ့မျက်ဝန်းထဲတွင် မော်လမြိုင်အိမ်မှ ပိတောက်ပင်များ ဝိုင်းရံလျက်ရှိသော နေရာဟောင်းလေးကိုသာ မြင်ယောင်နေမိသည်။ ။

"ချယ်ရီတွေ အများကြီး တွေ့မြင်နေရပေမယ့် မေမေ့မျက်လုံးထဲမှာ တော့ ပိတောက်ပင်တွေပဲ မြင်နေရတယ်"

ဟူ၍ မိခင်စာထဲတွင် ပိတောက်အား လွမ်းကြောင်းကို မကြာခဏ ရေးထားသဖြင့်

"မှတ်မှတ်ရရ မေမေ့ပုံကို ပိတောက်ပန်းပန်ပေးပြီး ဆွဲပို့လိုက်ဦးမှ ပဲ ။ အလွမ်းပြေပေါ့"

"ကျွတ်"

နှုတ်ဖျားမှ စိတ်ညစ်ညူးစွာ အော်လိုက်ရင်း လက်ထဲမှ စုတ်တံကို လွှင့်ပစ်လိုက်မိသည်။ ။

"ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ၊ တစ်သက်လုံး ဒီအမေပုံပဲ ဆွဲဆွဲ လာပြီး ခုမှ မေမေ့ပုံကို မဆွဲတတ်အောင် ဖြစ်နေတယ်ဆိုတော့ ဘာဖြစ်နေလို့ လဲ။ ဒါ ဘယ်သူ့ပုံလဲ ဘယ်သူ့ပုံလဲ"

တအံ့တဩနှင့် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရေရွတ်လိုက်ရင်းက ပန်းချီကားကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေမိသည်။ ။

ဆေးစက်များ ဖြင့် မပီမသ ဝိုးတဝါးပုံရိပ်ထဲတွင် မိခင်၏ ဓာတ်ပုံအ

တိုင်း ရယ်မောနေသော ပုံကိုလျာထားပြီး ဆေးတင်လိုက်ရာ မိခင်ပုံနှင့်
မတူတော့ဘဲ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပုံကို ပီပြင်စွာ
တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် အလိုလို စိတ်တိုသွားမိ၏။

ပန်းချီကားကို ဆက်မဆွဲတော့ဘဲ တောင်ကုန်းလေး၏ အစွန်းဖျား
နားမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မြူခိုးများ ဖြင့် ရစ်သိုင်းလျက် လွမ်းမောဖွယ်
ရာမို့ သူ့အဖို့ အဆုံးအစမရှိသော အတွေးများ နှင့် လွင့်မျောလျက်ရှိနေ
သည်။ ။

ငယ်စဉ်ဘဝက ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အတူတူ ကစားခဲ့ရသည် များ
နှင့် မိခင်၏ ရင်ငွေ့ကို အလှအယက်ခိုဝင်ကာ နေရာလုရင်း ရန်ဖြစ်ခဲ့ရ
သောကြောင့် မိခင်က ညာဘက်ကအကြီးထိုင်၊ ဘယ်ဘက်က အငယ်ထို
င်ဟု သူမ၏ ပေါင်ကို ခွဲဝေပေးရသည် အထိ မိခင်ကိုအချစ်ပိုခဲ့ရသည်။ ။

မိခင်နှင့်ခွဲခွာခါစက မိခင်ကိုလွမ်း၍ ငိုရသည် မှာ
ညတိုင်းလိုလိုပင်ဖြစ်သည်။ ။ လင်းလည်း ထို့အတူပင် မိခင်ကိုလွမ်း၍ မျ
က်ရည်ကျခဲ့ရသည်။ ။

ငါးနှစ်ကျော် ခွဲခွာနေရသော မိခင်ကို အစဉ်အမြဲ သတိရပြီး မျက်လုံး
ထဲတွင် မြင်ယောင်နေသည့်တိုင်အောင် ယနေ့တော့ မိခင်ပုံကို ဘာလို့
များ ဆွဲ၍ မရပါလိမ့်။

တွေးရင်းနှင့် ခေါင်းတစ်ခုလုံး မူးနောက်လာသောကြောင့် ချယ်ရီပင်
ကိုမှီကာ တစ်မှေးအိပ်ပျော်သွားသည် ဟု ထင်လိုက်ရသည်။ ။

"ဟင်"

အိပ်မက်ထဲတွင် မိန်းကလေးတစ်ဦး၊ သူ့ပန်းချီကားကိုပြင်၍ ဆွဲပေး

နေသည် ။

လှပသော ပိတောက်ဝါများ သည် လေအဝှေ့မှာ တသဲသဲကြွေကျလျက်၊ သူမသည် ထဘီဝါပျော့ပျော့လေးကို ဝတ်ထားပြီး မိန်းကလေး၏ ဆံပင်များ တွင် ပွင့်ဖတ်ဝါလေးများ ကပ်ငြိနေသည် ။

မိန်းကလေးက ပန်းပွင့်ကြွေများကို တယုတယကျုံး၍ နမ်းရှိုက်လိုက်သည် ။

"မွှေးတုန်းပဲ သားရယ်၊ ကြွေကျနေတာတောင် မွှေးနေတုန်းပဲနော်"

ရုတ်တရက် ထိုမိန်းကလေးသည် မိခင် ဖြစ်သွားပြန်သည် ။

မိခင်သည် ပန်းကြွေများကို ထိုကဲ့သို့ အမြတ်တနိုး ကောက်ယူ၍ နမ်းတတ်သည် ။

"မေမေ မေမေ"

မိခင်ပျောက်ကွယ်သွားမှာ စိုးကာ ကပျာကယာ အော်ဟစ်လိုက်၏။

"ဟင်"

သူ၏ အော်သံကို သူ့ဘာသာသူလန့်ပြီး လန့်နိုးသွား၏။

တစ်ကိုယ်လုံး ပူခြစ်ပြီး ဇောချွေးများ ပြန်ထွက် လာလေသည် ။

ချယ်ရီပွင့်များ နှင့် အေးမြသော ဆောင်းလေအေးများကြားတွင် စွတ်စိုပူနွေးသော ဒေသနှင့် ပိတောက်ပွင့်များကို တမ်းတကာ အိပ်မက်မက်နေသည် မှာ ချယ်ရီပွင့်များ အပေါ်တွင် မတရားရာ ရောက်နေပြီလား ဟု ကြံကြံဖန်ဖန် တွေးရင်းက ချွေးများကို ပုဆိုးခါးပုံစံနှင့် ကြမ်းတမ်းစွာ သုတ်လိုက်ရင်း ပြုံးမိသည် ။

အကယ်၍ လင်းသာတွေ့လျှင် နှာခေါင်းရှုံ့၍

"သိပ်ညစ်ပတ် စုတ်ပဲ့တဲ့ မင်းပဲ"ဟု အပြစ်တင်ပေလိမ့်မည်ဖြစ်သည်

။

ချွေးများ ပျောက်ကွယ်သွားသောအခါ လေနုအေးကို အားပါးတရ ရှု
ရှိုက်လိုက်သည် ။ ထိုလေအေးထဲတွင် ချယ်ရီရနံ့သင်းသင်းလေးတို့ လို
က်ပါလာကာ သူ့ရင်ကို အေးမြစေသည် ။

ချယ်ရီပန်းသည် ပိတောက်ကဲ့သို့ စူးရှသောရနံ့ကို မပေးပေ။

သို့ရာတွင် စုပေါင်း၍ သင်းပျံ့သောရနံ့ကို ပေးတတ်သဖြင့် တစ်ပွင့်ချ
င်း တစ်ခက်ချင်း နမ်းကြည့်လျှင် ရနံ့မရှိဟု ထင်ကြပေလိမ့်မည်။

သူ၏ ရနံ့လေးက ရင်ကို အေးမြစေသည် ။

"ချယ်ရီကိုလည်း ချစ်ပါတယ်၊ ပိတောက်ကိုလည်း ချစ်ပါတယ်၊ ပန်း
လေးတွေ အားလုံးကို ချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေး မဟုတ်ဘူး ။ နူး
ညှိမှုနဲ့ မွေးကြိုင်ခြင်းကို နှစ်သက်တဲ့ လူသား ယောက်ျားလေးပါကွာ"

ချယ်ရီကိုင်းကို ခုန်ဖမ်း၍ တီးတိုးရေရွတ်လိုက်ရင်း သူ့ပန်းချီကား
လေး ရှိရာသို့ လှည့်လာလိုက်၏။

"ဟာ"

ရင်ထဲမှာ လွတ်ဟာသွား၏။

သူ့ပန်းချီကား သူ့ပန်းချီကားကို တစ်စုံတစ်ယောက်ကလာ၍ ဖျက်
ဆီးသွားလေပြီ။

"ဟင်"

အံ့အားသင့်စွာဖြင့် အနီးအနားသို့ လှည့်ပတ်ကြည့်ရာ လူတစ်ယောက်မှ
မတွေ့ရပေ။ သို့ရာတွင် တရားခံကိုတော့ တွေ့ပြီ။ တရားခံ၏ သဲ

လွန်စတစ်ခုကား ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

သူပန်းချီကား တင်ထားသော သုံးချောင်းတောက်ခုံ ခြေထောက်မှာ
ကြောင်သေးနို့ရနေ၏။

"တောက်"

သူ၏ ရန်သူကြောင်၊ ကြောင်ဆိုလျှင် သေးတပန်းပန်းနှင့် တစာစာ
အော်တတ်သဖြင့် တစ်ဖက်အိမ်မှ ကြောင်အိုကြီး မိုးသီးကလွဲလို့
တခြားကြောင် မဖြစ်နိုင်ပေ။

ဤသို့ဆိုလျှင် မိုးသီးနှင့်အတူ ယှဉ်တွဲပါလျက်ရှိသော သူ၏ သခင်မ
မီးကလွဲ၍ ဘယ်သူမှ မဖြစ်နိုင်။

အခန်း(၃)

သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦး၏ ဘဝတစ်သက်တာတွင် ဤကဲ့သို့ ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ် တစ်ခါမှ စကားမများ ခဲ့ဖူးပေ။ စိတ်တူကိုယ်တူ အမြွှာမဟုတ်သောကြောင့် အကြိုက်ချင်း မတူကြပေ။ ထိုသို့မတူညီသည့် အခါတိုင်း မင်းရော လင်းကပါ စကားမပြောဘဲ ရှောင်ထွက်သွားတတ်၏။ ရန်မဖြစ်ဖူး စကားမများ ခဲ့ဖူးပေ။

ယခုကဲ့သို့ အချေအတင်နှင့် စိတ်ဆိုးတတ်သော အမူအရာနှင့် စကားမများ ခဲ့ဖူးကြသဖြင့် သူတို့ ဘာသာသူတို့ အံ့ဩသွားကြသည် ။ သို့ရာတွင် ဘယ်သူကမှ အလျှော့မပေးချင်ကြပေ။

"လင်း လူနာကို လင်း မပြောထားလို့ ဒီလောက်အထိ ရဲနေတာပေါ့။ လင်း မပြောချင်ရင် ကိုယ် ပြောမယ်ဆိုတော့လည်း လင်းက လက်မခံဘူး"

"မဟုတ်ပါဘူး မင်းရာ၊ ဒီပြင် လူနာတွေဆိုရင် လင်းပြောရဲပါတယ်။ ဒီကလေးကျတော့ လင်း မပြောရက်ဘူး။ စိတ်အားငယ်လွယ် စိတ်ထိခိုက်လွယ်တဲ့ နှလုံးရောဂါသည် လေးမို့ပါ မင်းရာ။ သူ့မှာ အားကိုးတွယ်တာစရာဆိုလို့ သူ့အမေနဲ့ လင်းပဲရှိတာပဲ။ လင်းက သွားဆူလိုက်ရင် သူ့ရောဂါတိုးမှာ စိုးလို့ ပါ"

"ဒါဖြင့် ဒီလိုရောဂါတိုးမှာ စိုးလို့ ငါ လက်ပိုက်ကြည့်နေရင် ဒီကောင်

မလေး အဆင်အခြင်မဲ့ လျှောက်ရမ်းကားနေမှာ ပေါ့။ အိမ်ကို မီးနဲ့ ရှို့ရင်
ရော မင်းက လက်ပိုက်ကြည့်နေရမှာ လား"

"အကျိုးနဲ့ အကြောင်း ချောပြောရမှာ ပေါ့ကွာ"

"မင်းကွာ၊ ဘာမှ မဖြစ်လောက်တဲ့ အကြောင်းအရာ တစ်ခုအတွက်နဲ့
ဘာလို့ ဒီလောက်ဒေါသ ကြီးနေရတာလဲ။ မင်း ပန်းချီကား ပျက်စီးသွား
ရင် ပြန်ဆွဲလို့ ရတယ်။ လူ ပျက်စီးသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်ပြန်ရင်အောင်
လုပ်ရမလဲကွာ"

လင်း၏ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းညူလိုက်သော စကားသံကြောင့်
မင်းသည် ရုတ်တရက် တွေဝေသွား၏။ ထို့နောက် အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ မျက်
နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်းက

"လင်း လင်းက လင်း လူနာအတွက်ကို အကာအကွယ်ပေးပြီး အသက်နဲ့
ပန်းချီကားကို ယှဉ်ပြောလိုက်တယ်နော်။ ဒါက လင်းအမြင်ကိုးကွ၊
လင်းက ဆရာဝန်လုပ်သက် နှစ်နှစ်ကျော်နဲ့ လူနာအသက်ကို ငဲ့ညှာပြီး
ပြောစတမ်းဆိုရင် ကိုယ်က ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော် တွယ်တာလာခဲ့ရတဲ့ ပန်းချီကား
အတွက်ကို လင်း စဉ်းစားမိရဲ့ လား။ မင်းရဲ့ အသက်၊ မင်းရဲ့ နှလုံးသားတော့
ဒီပန်းချီကားဆိုရင်ရော လင်းဘယ်လို နားလည်မှာ လဲ"

"မင်းကွာ"

လင်း၏ မျက်နှာကြီး ရဲရဲနီသွားပြီး မျက်နှာလွှဲလိုက်၏။

သူ့ရင်ထဲမှာ ထိခိုက်ကြေကွဲ သွားသည် ။

ကျောင်းစာနှင့် အပျော်အပါး မိန်းကလေးများကို စိတ်မဝင်စားဘဲ ပန်းချီကားကိုသာ
စိတ်ဝင်စားကာ အအိပ်အစား မမှန်ဘဲ မြတ်နိုးတွယ်တာ လာရသော မင်း စိတ်ဓာတ်ကို လင်း အသိပင်ဖြစ်သည် ။

"အင်းပေါ့လေ။ မင်းဟာ အရွယ်ရောက်တဲ့ ဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်နေပြီပဲ
လေ။ မင်းလိုပဲ ပန်းချီကားကို အသည်းနှလုံးလို တန်ဖိုးထားတတ်တဲ့ သ
က်ရှိလူသား ရှိနေပြီ ဆိုရင်တော့ သက်မဲ့ကိုးကွယ်ထားတဲ့ ၊ မင်းကပဲ အ
လျှော့ပေးလိုက်ပါပြီ။ မင်းရှုံးပါတယ်။ မင်းရဲ့ နှလုံးသားက သက်မဲ့ပန်းချီ
ကားတွေ လင်းရဲ့ နှလုံးသားက လူသားတွေ သက်ရှိတွေဆိုတော့ မင်းပဲ
အရှုံးပေးလိုက်ပါပြီ"

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လှည့်ထွက်သွားသောအခါ လင်းက ယောင်နန
လေး ဖြစ်သွားပြီး မင်း၏ စကားကို နားမလည်သလိုလိုနှင့် တွေဝေကာ
ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။ ။

သေချာတာကတော့ မင်း သူ့ကို စိတ်ကောက်သွားလေပြီ။

"ခက်တာပဲ။ ကလေးကိုတော့ နားလည်အောင် ပြောပြပြီး သူ ဆွဲချင်
တဲ့ ဆေးတွေကို ဝယ်ပေးရဦးမှာ ပဲ"

လင်းသည် ပန်းချီဆွဲရန် စိတ်အားထက်သန်နေသော လူနာမလေး
မီးနှင့်သူ၏ ကြောင်လေး မိုးသီးအတွက်ကို တစ်ခုခုလုပ်ပေးရန်အတွက်
စဉ်းစားရင်းက သက်ပြင်းအခါခါချရင်း ညီဖြစ်သူ စိတ်ကောက်ပြေစေရ
န် အတွက်ကိုလည်း စဉ်းစားရင်းက ရင်မောနေရပြန်သည်။ ။

ထို့အပြင် ညီ မင်းပြောသကဲ့သို့ မီးသည် သူ၏ အသည်းနှလုံးလားဟု
သူ့ကိုယ်သူ စမ်းစစ်ကြည့်မိသည်။ ။

မဖြစ်နိုင်။ လူနာသည် ဆရာဝန်၏ အကြင်နာသာ ဖြစ်ရမည် အသ
ည်းနှလုံးတော့ မဖြစ်နိုင်။

ဖခင် လက်ထက်ကတည်းက ကုနေသောလူနာမို့
စေတနာနည်းနည်း ပိုရုံသာရှိသည်။ ။ အသည်းနှလုံးတော့ မဖြစ်နိုင်ဟု

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်စွာ တထစ်ချတွေးလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် သူမကိုတွေ့တိုင်း သူ့ရင်မှာ တုန်ခါမှု ဖြစ်ပွားခဲ့ရသည် ကို တော့ အဓိပ္ပာယ်နှင့် အမျိုးအစား ခွဲခြား၍ မရသေးပေ။

သူ့အတွေးများ ဇေယျာ ဖြစ်နေပြီး ညနေဘက် ဆေးရုံမှ ပြန်လာချိန်တွင် မင်းက သူ့ပစ္စည်းများကို ထုပ်ပိုးပြင်ဆင်ပြီးနေပြီ။

"ဟင်...မင်း"

သူ အံ့အားသင့်သွားချိန်၌ မင်းက နှုတ်ခမ်းလေး တွန့်ကွေး၍

"ကိုယ် မနက်ဖြန်မနက် ရန်ကုန်ပြန်ဖို့ ကားလက်မှတ် ယူပြီးသွားပြီ"

"မင်း ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးသွားတာလား"

ခေါင်းကို လေးတွဲစွာ ခါယမ်းလိုက်ရင်းက

"ကိုယ် ပြန်ချင်နေတာကြာပြီ။ ဟိုမှာ ပြပွဲလုပ်ဖို့ ပြင်ဆင်ရဦးမယ်"

"နွေရောက်မှ ဆို"

"အင်း၊ နွေဦးပန်းချီ ပြပွဲလေ။ အခု ဆောင်းလထဲမှာ ဆိုတော့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားရမှာ ပေါ့"

လင်းက သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်ရင်းက

"ကိုယ့်လူနာအတွက်ဆိုရင် မင်း မပြန်ပါနဲ့ ဦး။ နောက်လဆန်းမှာ ကိုယ် လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်"

"ဒါအတွက် ကိုယ် အကြောင်းပြရင် ကိုယ့်စိတ်တွေက ကလေးဆန်သွားမှာ ပေါ့။ ကိုယ် ဒီမှာ နေရတာ မပျော်တာအမှန်ပဲ။ လင်း လိုက်မပို့ပေးပါနဲ့ ။ လဆန်းမှာ ပို့တာထက် ကိုယ်တို့ ရဲ့ နွေဦးပန်းချီပြပွဲကို အေးအေးဆေးဆေးလေး လာကြည့်ရင်းနဲ့ မှ ရန်ကုန်ကို ဆင်းလာခဲ့ပါ။ အဲဒီ

အခါမှ အနှောင့်အယှက် ကင်းစွာနဲ့ ကိုယ် ပြင်ဆင်ထားရတဲ့ ပန်းချီကား
တွေကို လင်းကို ပြရတာပေါ့။"

တား၍ ရတော့မည် မဟုတ်ကြောင်း သိလိုက်ရသောအခါ သူ့ရင်မှာ
လွတ်ဟာသွားပြီး မင်းတစ်ယောက်တည်း ပြန်သွားရမှာ စိတ်မချသလို
လို ဖြစ်နေသောကြောင့်

ခြောက်သွေ့သော ထမင်းဝိုင်းကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ကားဂိတ်ဘက်သို့
ထွက်လာကာ မင်း ပြန်မည့်ခုံနံပါတ်နှင့် လိုက်ပါမည့် ခရီးသည် စာရင်း
ကိုကြည့်၍ သူ့မျက်နှာသိ လူနာများ ပါမပါ စုံစမ်းကြည့်လိုက်သည် ။

တိုက်ဆိုင်စွာပင် နှစ်ဦးပါနေသောကြောင့် ထိုသူတို့ ၏ လိပ်စာကိုကြ
ည့်ကာ အိမ်အထိလိုက်၍ မိမိညီအား စောင့်ရှောက်ပေးပါရန် မှာ
ကြားပြီးမှ သူ့ရင်မှာ ပေါ့ပါးသွားရတော့သည် ။

"ကိုယ်က တာဝန်နဲ့ ဆိုတော့ မင်း နောက်ကိုမလိုက်နိုင်ဘူး။ မင်းကို
စောင့်ရှောက်ဖို့ ကိုယ့်မှာ တာဝန်ရှိတယ်"

"နှာတစ်ဖျားလေး အချိန်ပိုမွေးတာနဲ့ တာဝန်တွေ ဝတ္တရားတွေ လုပ်
မနေပါနဲ့ ကွာ။ ကိုယ်လည်း ကိုယ့်ဝါသနာပါရာကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်
လုပ်လိုက်ဦးမယ်"

လင်းက သက်ပြင်းခိုးချလိုက်သည် ။

နှာတစ်ဖျားလေး သာ၍ မွေးသော်လည်း ဉာဏ်ရည်အနိမ့်အမြင့်
ကွာခြားသွားသည် ။ သူက ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးငါးခုဖြင့် နှစ်ချင်းပေါ
က် အောင်သော်လည်း မင်းကမူ ဆယ်တန်းသုံးခါ ဖြေပြီးမှ ပွတ်ကာသီ
ကာ အောင်သွားသည် ။

ထို့နောက် အဝေးသင်တက္ကသိုလ် လေးနှစ်ကို ခြောက်နှစ်ဖြေယူရသ

ည် ။ ဘာကိုမှ စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိပေ။

ထို့ကြောင့် သူတို့ မိသားစုအားလုံးက မင်းကို စိတ်မချဖြစ်ကာ အကြင်နာပိုကြ၏။ ဤသည် ကိုလည်း မင်းက မကြိုက်ပေ။

"မင်း ပစ္စည်းတွေက များ လိုက်တာ"

"အားလုံး သိမ်းသွားတာပဲ"

"ဟင်"

"ကိုယ် ဒီမှာ ကြာကြာ မနေနိုင်ဘူး လင်း၊ လင်းက အဲဒီမှာ ပဲ ပျော်တာပဲ မဟုတ်လား၊ ကိုယ်က မပျော်ဘူး၊ ကိုယ့်အပေါင်းအသင်းတွေ ရှိတဲ့ နေရာမှာ ပဲ ပျော်တယ်။ ပန်းချီဆွဲမယ်၊ ပြခန်းတွေ လျှောက်ကြည့်မယ်၊ အဲဒါပဲ ကိုယ့်ဘဝက"

မင်းက ပစ္စည်းထုပ်များကို အိမ်ခန်းရှေ့မှာ စုပုံထားလိုက်သည် ။

"မင်း တစ်ယောက်တည်း နေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ခဏလေးပဲနေပါ မင်း ရာ၊ နွေရောက်မှ ပဲ အပြီးပြန်နေပါ၊ ပြခန်းကိစ္စပြီးရင် ပြန်လာပါ မင်း"

"လင်းရာ ကိုယ် ကလေးမဟုတ်တော့ဘူးလေ။ လင်းနဲ့ ကိုယ်က အမြွှာပဲ၊ လင်းတောင် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ရပ်တည်နိုင်ပြီပဲ။ ကိုယ်ကလည်း ရပ်တည်နိုင်ရမှာ ပေါ့။ လင်း အရိပ်မှာ ပဲ ကလေးတစ်ယောက်လို ခိုမနေနိုင်တော့ဘူး လင်း"

"အင်း"

မင်းစကားကြောင့် လင်း နှုတ်ဖျားမှ တိုးတိတ်စွာ ညည်းညူလိုက်မိသည် ။ အမိရင်ထဲမှ သားငယ်လေး ပျောက်ကွယ်သွားသလို ဟာသွား၏

ငယ်စဉ်ကတည်းက လင်းပဲဦးဆောင်နေကျ။ မင်းကို လက်တွဲခေါ်ကာ အသက်ထက်ဝက် ကြီးသော အစ်ကိုကြီးကဲ့သို့ ထိန်းပေးနေကြ ဖြစ်၏။

ယခုကဲ့သို့ မင်း ပြောသောစကားသည် သူ့ရင်ကို အစုံကန်၍ ထွက်ပြေးသွားသကဲ့သို့ နာကျင်စွာ ခံစားလိုက်ရ၏။

"ဒါဆို မင်း ဒီကိုမလာတော့ဘူးပေါ့"

"ဆောင်းတွင်းမှာ နှင်းကျချိန်ဆိုရင် ကိုယ် လာခဲ့မယ်။ လင်းနဲ့ နေမယ်၊ နွေဦးပေါက်ရင် ပြန်မယ်၊ ပြီးရင် မိုးမှောင်တော့ မော်လမြိုင်မှာ ပဲကိုယ်နေမယ်။ ရန်ကုန်ကိုလည်း မကြာခဏလာမယ်လေ။ နွေရောက်မှ ရန်ကုန်မှာ ကြာကြာနေမယ်"

"မင်းကလည်း ကွာ၊ အတည်တကျ မနေနိုင်ဘူးလား"

"ဟင့်အင်း၊ ကိုယ် လျှောက်သွားချင်တယ်"

"မင်းရဲ့ စိတ်နဲ့ ခြေထောက်ကို ချုပ်နှောင်မယ့်သူ ရှိရင်တော့ အဲဒီနေရာမှာ ပဲ အတည်တကျနေမှာ ထင်ပါရဲ့ "

လင်းက ပြုံးစိစိဖြင့် ညီကို ချစ်စနိုး စလိုက်သောအခါ မင်း၏ သရော်သော မျက်လုံးများ နှင့် စကားများကြောင့် လင်း တွေဝေသွားရပြန်သည်။

။

"ဒါဖြင့် လင်း ခြေထောက်နဲ့ လင်း စိတ်ကို ချုပ်နှောင်တဲ့ လူရှိနေလို့ လင်း ဒီနေရာက မခွဲနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရတာပေါ့ ဟုတ်လား"

ရုတ်တရက် တွေဝေသွားပြီးမှ ဗလုံးဗထွေး ပြောချလိုက်သည် ။

"ဒါတွေကွာ၊ ကိုယ်က ဝန်ထမ်းပဲ၊ စေလွှတ်ရာနေရာမှာ နေရမှာ ပေါ့"

"

"ဒါက လင်း ကိုယ်တိုင်လျှောက်တာပဲ၊ မော်လမြိုင်ဘက်ကို လျှောက်ရင်လည်း ရတာပဲ မဟုတ်လား"

မင်းကလည်း သူလိုရာကို ကတ်သီးကတ်ဖဲ့ပြောလိုက်သည်။ ။

"ကိုယ်က ရှမ်းပြည်နယ်မှာ ပျော်တယ်၊ ဖေဖေရဲ့ နေရာကို ကိုယ် ငယ်ငယ်ကတည်းက ကြိုက်တာပဲ"

"ကိုယ်က မော်လမြိုင်မှာ ပျော်တယ်၊ မေမေရဲ့ ဇာတိကို ကိုယ်ငယ်ငယ်ကတည်းက ကြိုက်တာပဲလေ"

လင်း ပြိုင်၍ မပြောချင်တော့ဘဲ သက်ပြင်းရှည်ကြီးချကာ အလျှော့ပေးလိုက်၏။ အကယ်၍ ပြိုင်ငြင်းနေလျှင် မနေ့ကကဲ့သို့ ပြဿနာကြီးကျယ်သွားပြီး မင်း၏ တိတ်တခိုး ကြံစည်ထားသော အကြံအစည်များကို အောင်မြင်အောင် အကောင်အထည် ဖော်သွားနိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။

"အင်း။ မေမေတို့ ဖုန်းဆက်ရင် ကိုယ် ဘယ်လိုပြောလိုက်ရမလဲ"

"အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောလိုက်ပေါ့၊ ပန်းချီပြပွဲ ပြင်ဆင်ဖို့ လေ"

"မင်းလည်း မေမေဆီ ဆက်လိုက်ဦး။ မေမေကတော့ စိတ်ကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး "

မင်း ဘာမျှမပြောတော့ပေ။ သူ့ရင်ထဲမှာ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးပြီး လှောင်အိမ်မှ လွတ်မြောက်သွားသလို ခံစားနေရသည်။ ။

"အင်း။ မိုးသီးနဲ့ ဟိုကောင်မလေးကို ကျေးဇူးတင်ရမလို့ပဲ"

"ဟင်...ပြန်သွားပြီ ဟုတ်လား"

မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် မေးလိုက်သော မီးကိုကြည့်ကာ လင်း ရင်ထဲမှာ သနားသွား၏။

ပန်းချီဝါသနာအိုးမလေးက ပန်းချီဆရာလေး မင်း ပြန်သွားခြင်းအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေ၏။

"ဒါနဲ့ ဆရာပြောတော့ သူက ဒီမှာ အမြဲနေတော့မှာ ပဲဆို"

"ဟုတ်တယ်။ ဒါက ကိုယ်ကထင်တာကိုး။ သူကတော့ သူ့ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ ဝေးဝေးကို ကြာကြာမနေတတ်ဘူးလေ။ အခုလည်း နွေဦးပန်းချီပြပွဲအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ဖို့ ဆိုပြီး အကြောင်းပြပြီးတော့ ထွက်သွားတာပဲလေ"

"နွေဦးပန်းချီပြပွဲ"

သူမက စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် မျက်လုံးလေး ပေကလတ် ပေကလတ် လုပ်ကာ

"ဘာလဲ ဆရာ၊ နွေဦးပန်းချီပြပွဲဆိုတာ"

ပန်းချီဆရာတွေစုပြီး သူတို့ ပန်းချီကားတွေကို ပြကြတာပါ။ ဒီလိုပဲ နာမည်လေးတွေ ပေးတတ်ကြတယ်လေ။ မင်းတို့ အဖွဲ့ကတော့ စိတ်ကူးယဉ်တယ်၊ သူတို့ ပန်းချီပြပွဲကို 'နွေဦးပန်းချီပြပွဲ'၊ 'မိုးဝသန်ပွဲ'၊ 'နှင်းဟေမန် အလှပြပွဲ' ဆိုပြီး အမျိုးမျိုးပြကြတာပဲ။

"မီး သွားချင်လိုက်တာ"

သူမ၏ မျက်လုံးများမှာ တလဲ့လဲ့ တောက်ပ လာပြီး စိတ်ဓာတ် တက်

ကြွလာဟန်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းအစုံမှ တဆတ်ဆတ်တုန်ရီလျက် လေးတွဲစွာ ညည်းလိုက်၏။

"ကလေး ရန်ကုန်ရောက်ရင် သွားရမှာ ပေါ့"

"မီးကို ဆရာညီဆီ လိုက်ပို့ပေးမှာ လား"

"ပို့ပေးမှာ ပေါ့"

"သူ့ကို မီး ကြောက်တယ်"

"မင်းက သဘောကောင်းပါတယ်"

"သူက ကြောင်တွေကို မုန်းလား"

"အင်း။ မချစ်တာတော့ သေချာတယ်"

သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်ရင်းက သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦး၏ အိမ်ဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသည် ။

မျက်လုံးအိမ်ထဲမှ မျက်ရည်စများ ရစ်ဝဲလာသည် ကိုတွေ့ရသောကြောင့် သူ့ရင်ထဲ ထိတ်သွား၏။

သူမ အတွေးထဲ ဘာတွေရှိနေသည် ကို ထိုးထွင်း၍ မမြင်နိုင် စိတ်မကောင်းစရာ ဝမ်းနည်းစရာအတွေးကို ခြေဖျောက်ပစ်နိုင်ရန်အတွက် ကြိုးစားလိုက်၏။

"ဪ...ကိုယ်တောင်မှ ကလေးအတွက် ဆေးဘူးတစ်ဘူး တောင်းလိုက်သေးတယ်"

"ဟင်...ဘာဆေးလဲ"

"ရေဆေးလေ"

သူမ၏ အတွေးအာရုံ ပြောင်းသွားပြီး မင်းထံမှ အမျိုးအစားကိုမှတ်ကာ သူ ဝယ်လာသောဆေးဘူးကို ထုတ်ပေးလိုက်၏။

ဝမ်းသာအားရနှင့် ဆေးဘူးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်း၌ ကျေနပ်ပြီးလေး ပြီးလိုက်သည် ။

"အသစ်ကြီးပဲ၊ သူ ပေးတာလား"

"အင်း။ သူက ဝါသနာတူဆိုရင် အားပေးတယ်၊ အစက မသိလို့ ပေါ့တဲ့ ။ သို့မဟုတ်ရင် သူကသင်ပေးဦးမှာ "

လင်းက ဆရာဝန်ပီပီ လူနာ၏ စိတ်ဓာတ်အင်အားကို မြှင့်ချင်၍ လှည့်ပတ်လိမ်ညှာလိုက်ရာ

"ဟုတ်မှ လည်း ညာပါ ဆရာရယ်။ သူက မီးနဲ့ မိုးသီးကိုဆိုရင် သေအောင်မုန်းတာ၊ မီးအတွက်လို့ မထင်ဘဲ တခြားလူအတွက်လို့ ထင်ပြီး ပေးလိုက်တာ နေမှာ ပေါ့နော်"

ပါးနပ်သော သူမ စကားကြောင့် ပြီးလိုက်၏။

"ဘယ်သူ့ကြောင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ကလေးရယ်၊ ကလေးအတွက် ဆေးဘူးတစ်ဘူးရပြီ မဟုတ်လား"

သူမက ဆေးဘူးလေးကို လှည့်ပတ်ကြည့်လျက်

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ကြုံရင်ပြောပေးပါနော်"

"မနက် ရောက်မရောက် ဖုန်းဆက်မေးရင်းနဲ့ ပြောလိုက်ပါ့မယ်"

မည်သို့ပင် လိမ်ညှာ၍ ပြောစေကာမူ သူမ၏ မျက်လုံးများက သူ့စကားအပေါ်မှာ ယုံကြည်မှုကင်းနေ၏။

"ဆရာရော ပန်းချီဆွဲတတ်လား"

"ကိုယ်က တီကောင်တောင် ဖြောင့်အောင် မဆွဲတတ်ပါဘူး"

"ကြံကြံဖန်ဖန် ဆရာကလည်း တီကောင်ကို အဖြောင့်ဆွဲလို့ ရမှာလား၊ အံ့ဩစရာပဲနော်။ သူများ အမြွှာတွေက အကြိုက်ချင်း သိပ်တူနေကြလို့ ပြဿနာဖြစ်ရတယ်။ ဆရာတို့ ညီအစ်ကိုကတော့ လုံးဝဆန့်ကျင်နေတာပဲနော်"

"သိပ်ဟုတ်တာပေါ့"

"ဒါပေမဲ့ တစ်နေရာရာမှာ အကြိုက်ချင်း တူသွားနိုင်တယ် ဆရာရေ၊ အဲဒါ သတိထားနော်"

သူမ မိခင်က ရယ်မော၍ ကော်ဖီဗန်းကိုင်ကာ ဝင် လာလေသည် ။

သူ ပြုံး၍ ခေါင်းခါလိုက်မိ၏။

"မဖြစ်နိုင်ပါဘူး အန်တီရယ်၊ မင်းသမီးကိုတောင် အကြိုက်ချင်း မတူတာ၊ ကျွန်တော်က ထက်ထက်မိုးဦးကို ကြိုက်တယ်၊ သူက အိန္ဒြာကျော်ဇင်ကို ကြိုက်တယ်တဲ့ လေ"

"သေချာပေါက်ကတော့ ပြောလို့ မရသေးဘူးနော်။ ဆရာတို့ လည်း အရွယ်ရောက်နေပြီ။ မကြာခင်မှာ ဒီပြဿနာတွေနဲ့ တွေ့ကြုံရတော့မှာပဲ။ အဲဒီအခါမှ သာ အကြိုက်ချင်း မတူပါစေနဲ့ လို့ ဆုတောင်းရမှာ "

ဆက်၍ မငြင်းဆန်လိုသောကြောင့် ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေလိုက်သည် ။ သူတို့ ညီအစ်ကို နှစ်ဦးက ဘယ်တော့မှ အကြိုက်ချင်းမတူဟု ခိုင်မာစွာ ယုံကြည်ထားပြီးဖြစ်သည် ။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူကိုယ်တိုင်ပင် အမြွှာ၏ သဘောကို နားလည်နိုင်အောင် ဖြစ်မိ၏။

သူတို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်သည် ရုပ်တူပြီး အသွင်မတူ စိတ်မတူ
သော အမြွှာဖြစ်သည် ကို အံ့ဩမိ၏။

အချို့အမြွှာများမှာ ရုပ်မတူသကဲ့သို့ စိတ်လည်း မတူကြပေ။

"ဆရာ ရန်ကုန် ဘယ်တော့သွားမှာ လဲဟင်"

"သင်္ကြန်မကျခင် သွားမလားလို့ "

ရုတ်တရက် ကောက်ကာငင်ကာ အမေးစကားကြောင့် အတွေးများ
ဖြတ်၍ လျင်မြန်မြန် ပြောပြလိုက်သည် ။

"ဒါဆို ဆရာ မင်းရဲ့ နွေဦးပန်းချီပြပွဲကို မှီမှာ လားဟင်"

"အင်း၊ အမီသွားရမှာ ပဲ"

"မီး လိုက်မယ်၊ ခေါ်နော်"

"ခေါ်မှာ ပေါ့"

"တကယ်ခေါ်ပါ ကြုံဖူးချင်လို့ ပါ၊ ဆရာမင်း မုန်းတဲ့ မိုးသီးကို ခေါ်မ
သွားပါဘူးနော်"

သူမသည် ကလေးအတွေးနှင့် ပီဘီကလေးငယ်သာ ဖြစ်နေသေးသ
ည် ။ သက်ပြင်းသဲ့ချရင်းက မင်း စွပ်စွဲသလို သူမ၏ နှလုံးသားကို
လွှမ်းမိုးနေသော လူနာမလေး မဟုတ်နိုင်ဟု ယုံကြည်ထားလျက်
သက်ပြင်းအခါခါ ချရင်းက

"သွားတာပေါ့ ကလေးရယ်၊ မင်းလည်း မျှော်နေမှာ ပေါ့နော်"

မင်းသည် လွတ်လပ်စွာ ပျံသန်းခွင့်ရသော ငှက်ငယ်အသွင်ဖြင့် များစွာပျော်ရွှင် နေလိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်ထားခဲ့၏။

သို့ရာတွင် သူ ထင်သလောက် မပျော်ရွှင်ပေ။

သူ့အား တစ်စုံတစ်ယောက်က နှောင့်ယှက်ကာ လွတ်လပ်စွာ ပျော်ရွှင်ခွင့်မရအောင် ပိတ်ပင်နေသည် ဟု ထင်မှတ်ထားမိသည် ။

"လင်း"

ထမင်းစားချိန်၊ အိပ်ချိန်၊ ရေချိုးချိန်များ တွင် လင်းကို သတိရမိ၏။ အကောင်းကြိုက် အသန့်ကြိုက်ပြီး အအိပ်မက်ကာ ဇိမ်ရှိရှိနှင့် သက်သောင့်သက်သာ နေတတ်သော လင်းသည် သူမရှိလျှင် ဆေးရုံဝင်းထဲမှ ဝန်ထမ်းယောက်ျားလေး တစ်ဦးဦးအား ခေါ်ထားမည်မှာ မလွဲပေ။

လင်းအတွက် နောက်ဆံတင်းစရာ မလိုပေ။ သတိရနေခြင်းသာ ဖြစ်သည် ။

ခက်သည် ကား သူ အိပ်မက် တစ်ခါမှ ဤကဲ့သို့ အိပ်မက်မမက်ခဲ့ဖူးပေ။ ရှည်လျားသော ဆံပင်များကြားတွင် ပိတောက်ပွင့်လေးများ တွဲခိုလျက် သွယ်လျနဲ့နှောင်းသော ခန္ဓာကိုယ်လေးဖြင့် လေးထဲမှာ တလွင့်လွင့်နှင့် သူ့ထံသို့ လှမ်းမလိုလို၊ နောက်ဆုတ်မလိုလိုနှင့် ထို့နောက် မြေပေါ်မှာ ကြွေကျနေသော ပွင့်ဖတ်ဝါများကို သိမ်းကျုံး၍ ကောက်ယူကာ တယုတယ နမ်းရှိုက်လိုက်ရင်းက

"မွေးတုန်းပဲ သားရယ်၊ ပန်းကြွလေးတွေတောင်မှ မွေးနေတာပဲ နော်"

"မေမေ"

နှုတ်ဖျားမှ ကပျာကယာ ခေါ်လိုက်သောအခါ မိခင်ကို မတွေ့ရတော့ဘဲ ဝေဝါးစွာ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ ။

"မေမေ...မေမေ...မေမေ"

အလန့်တကြား အော်ခေါ်လိုက်ရင်းက ချွေးများ ရွှဲနစ်ကာ ရေငတ်လာသဖြင့် အိပ်ရာဘေးမှ မတ်ခွက်ကို လက်နှင့်စမ်းလိုက်သည်။ ။

"ခွမ်း"

တိတ်တဆိတ်သောညသည် ကျယ်လောင်လှသော ကွဲရှုမှုကြောင့် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားကြ၏။

"ဘာဖြစ်တာလဲ"

"သူ့ခိုးလား"

"ဘယ်သူ့ အခန်းကလဲဟေ့"

လေးခန်းတွဲ ယောက်ျားထု ရှစ်ဦးတို့ လှုပ်ရှားသွားကြသည်။ ။

"ပန်းချီကြောင် အခန်းကပဲ ဖြစ်ရမယ်"

"အစစ်ပေါ့"

"ဘာမှ မဖြစ်ဘဲ ရေခွက်ကို လက်နဲ့ တိုက်မိတာ"

သူ အိပ်ခန်းသို့ ကျန်သုံးခန်းမှ လူများ ဝိုင်းမလာမီ အော်လွှတ်လိုက်သည်။ ။ သူ့အခန်းထဲ မဝင်လာသော်လည်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပွစိပွစိထိုးသွားကြသည်။ ။

"ညသန်းခေါင်မှ ဝင်အိပ်ပြီး ကယောင်ကတမ်းနဲ့ အူကြောင်ကြောင် ထပေါက်တဲ့ ပန်းချီကြောင် အုပ်စုကတော့ကွာ၊ သိပ်ဒုက္ခပေးတာပဲ"

"တကယ့်လူတွေပဲ"

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝေဖန်အပြစ်တင်ပြောပြီး ပြန်လည်တိတ်ဆိတ် သွားသောအခါ သူနှင့်အတူနေသော အခန်းဖော်ကို ရွှေအောင်က မျက်မှန်မှ ကျော်၍ မျက်ခုံးအထက်ပင့်ကာ သူ့အား ဘာဖြစ်တာလဲဟူသော သဘောနှင့် လှမ်းကြည့်၏။

"အိပ်မက်မက်တယ်ဗျာ"

သူက မောဟိုက်သံနှင့် ပြောလိုက်ပြီး ရေခွက်ကိုကိုင်ကာ အငမ်းမရသောက်ချလိုက်သည် ။

"မင်းက ကလေး မဟုတ်တော့ဘူး။ အိပ်မက်မက်ပြီး ယောင်နေသေးလား"

"ယောင်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ လန့်နိုးလို့ ရေသောက်မလို့ ရေခွက်လှမ်းယူတာ ကျသွားတာပါ"

သူ့အပြစ်နဲ့ သူမို့ အားနာစွာ ပြောလိုက်၏။

"ဟင်း...အများ နဲ့ နေရတာဆိုတော့ သည်းခံပြီးတော့ နေရမှာ ပဲလေ။ တော်သေးတာပေါ့၊ အားလုံးက အလုပ်သမားတွေ ချည်းပဲမို့ နားလည်ကြပါတယ်"

မျက်လုံးအနည်းငယ် ကျယ်သွားဟန်ဖြင့် ဆေးလိပ်ထဖွာလိုက်၏။ မင်းက ပန်းချီဆွဲသော်လည်း လင်း၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်ကြောင့် ဆေးလိပ်မသောက်ဖြစ်ပေ။

"မေမေ့ကို အိပ်မက်မက်တာ နှစ်ခါရှိပြီ၊ နှစ်ခါလုံး အိပ်မက်ပဲဗျ"

"မင်းအမေက အသက်ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ"

"လေးဆယ့်နှစ်နှစ် ပြည့်ပြီးပြီ"

"ငယ်သေးတာပဲ၊ ဘယ်လို အိပ်မက်မက်လို့ လဲ"

"ဝိတောက်ပန်းတွေနဲ့ ပျံ ပန်းကြွေတွေကို ကျုံးနေတယ်။ ကြွေတာ တောင် မွေးနေတုန်းပဲတဲ့ လေ"

"အဲဒီလို ပြောသလား"

"အင်း၊ ဟိုမှာ လည်း ဒီလိုပဲပြောတာပဲ။ အိပ်မက်က ဆင်တူတယ်၊ ဒါ ပေမဲ့ မေမေလိုလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်လိုလိုနဲ့ မသဲကွဲဘူး"

ကိုရွှေအောင်က ဆေးလိပ်မီးခိုးများကို တစ်ခန်းလုံး ဖုံးသွားအောင် ဖွာရှိုက်လိုက်၏။

ဆေးလိပ် မသောက်တတ်သူအဖို့ ဆေးလိပ်ငွေကို မနှစ်သက်သော် လည်း သူတစ်ပါး၏ နှစ်သက်မှုကို မဖျက်ဆီးချင်ပေ။

"မင်းအမေက လှလှပပ ပြင်ထားသလား"

"မသိဘူး။ ဝိတောက်ပန်းတွေ ကြွေနေတာကို ကျုံးနေတာပဲ မသဲမ ကွဲ ဖြစ်နေတယ်"

"မင်း အမေ နေကောင်းလား၊ ဘာလား ဖုန်းဆက်မေးပေါ့ကွာ။ မိခင် က သားသမီးကို သတိရတဲ့ အခါ သားသမီးဆီမှာ အိပ်မက်မက်တယ်"

"ဟုတ်လိမ့်မယ်။ မေမေက ကျွန်တော့်ကို သိပ်ချစ်တာပဲ"

ပြောရင်းက မိခင်ကိုလွမ်း၍ မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲ လာလေသည် ။

ထိုအခါ ကိုရွှေအောင်က သူ့အား စိတ်ရှုပ်သူအဖြစ် လက်ခံထားလို က်ဟန်ဖြင့် ခေတ္တာမျှ ငိုငင်ကြည့်ပြီး ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ အိပ်ရာထဲကို ဝ င်လိုက်ရင်း

"အိပ်ကြစို့ကွာ။ မနက်ဖြန် ပြခန်းအတွက် ငှားနေကျအခန်းကို သွားကြည့်ရဦးမယ်"

ကိုရွှေအောင်က အိပ်ကြစို့ဟူ၍ ပြောလိုက်ပြီး မီးမှိတ်လိုက်သော်လည်း မင်း ပြန်အိပ်၍ မရတော့ပေ။ မနက်မိုးလင်းရန်ကိုသာ စောင့်မျှော်နေမိသည်။

မြန်မြန်မိုးလင်းပါစေဟု ဆုတောင်းနေမိ၏။ မိုးလင်းလျှင် မေမေ့ထံသို့ ဖုန်းမြန်မြန်ဆက်မည် ဟူသော အတွေးနှင့် အိပ်မရတော့ပေ။

"မေမေ့ဆီကို ဖုန်းဆက်လို့ မရတာနဲ့ ဘာလို့ တုန်လှုပ်နေရတာလဲကွာ"

လင်း၏ အေးတိအေးစက်နှင့် အပြစ်တင်သော လေသံကြောင့် မင်း အားငယ်သွား၏။

"မနေ့ညကတောင် မေမေနဲ့ ကိုယ် စကားပြောဖြစ်ပါသေးတယ်။ မေမေ အပြင်သွားနေလို့ နေမှာ ပေါ့"

"မနေ့ညက စကားပြောဖြစ်တော့ မေမေ နေကောင်းရဲ့ လား"

"ကောင်းတာပေါ့၊ ကောင်းလို့ ပြောဖြစ်တာပဲ။ ဖေဖေလည်း ဝင်ပြောသေးတယ်။ ဖေဖေကတော့ မင်း တစ်ယောက်တည်း မနေစေချင်ဘူးပေါ့"

စကားပြောရင်းက သည် စကား သည် အကြောင်းအရာပဲ ပြန်ဖြစ်သွား၍ သူ ပြီးလိုက်၏။

"လင်းရော နွေဦးပန်းချီပြပွဲ လာဖို့ အတွက် ကြိုတင်စီစဉ် ပြီးပြီပေါ့နော်။ ကိုယ်တို့ အခုပြခန်းနေရာ သွားကြည့်မလို့ ၊ ချိန်းထားတာတောင် လွန်သွားပြီ။ မေမေ့ဆီ ဖုန်းဆက်နေတာ ကြာသွားတယ်။ ဒါပဲနော်၊ ကို

ယ် ညနေကျမှ မေမေ့ဆီ ခေါ်ကြည့်မယ်"

"ဟေ့ မင်း တခြားအရေးမကြီးရင် ခေါ်မနေပါနဲ့ ကွာ၊ မေမေ နေကောင်းပါတယ်၊ ဖေဖေကို ပြန်ခေါ်ခိုင်းလိုက်မယ်။ မင်းတို့ အဆောင်မှာ ညရှစ်နာရီဆိုရင် ရောက်နေပြီ မဟုတ်လား"

"မဆက်ခိုင်းပါနဲ့ ။ အဲဒီအချိန်မှာ အဆောင်မှာ လူစုံနေလို့ ကိုယ်မရှိဘူး၊ လက်ဖက်ရည် ဆိုင်မှာ ပဲရှိတယ်၊ ကိုးနာရီကျော်မှ ပြန်လာတာ"

လင်းထံမှ သက်ပြင်းချသံကို မကြားလို၍ ဖုန်းကို အလျင်အမြန် ချလိုက်၏။

သူ့အား ကလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ လိုက်ပူပြီး စောစောပြန်အိပ်ရန် အချိန်မှန်မှန်စားရန် ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ရန် ဆရာဝန်ပီပီ ဟောပြောပို့ချဦးမည်ဖြစ်သည် ။

လင်းကို ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး စကားဖြတ်လိုက်သော်လည်း ရုတ်တရက် လှည့်မထွက်သေးဘဲ ငေးငိုင်၍ ရပ်နေမိသည် ။

ရင်ထဲမှာ လွတ်ဟာနေသလိုလို ခံစားရ၏။

လင်းကို လွမ်းသလိုလို တွေ့ချင်နေသော လင်းနှင့် အတူတူထိုင်နေ၍ စကားပြောချင်သလိုလိုနှင့် ဒူးများ ညွတ်ခွေလာသည် အထိ အားအင် ချိနဲ့ သွား၏။

"ပြီးပြီမဟုတ်လား"

ဖုန်းဆက်မယ့်သူ လာနေသဖြင့် ရုတ်တရက် သတိဝင်သွားပြီး နေရာဖယ်ပေးလိုက်ရသည် ။

လင်းနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မထိန်းချုပ်နိုင်ဘဲ အား

ငယ်နေမိသည် ကိုး။

"ဒီမှာ ဒါ ရှင့်ပိုက်ဆံအိတ်လား"

"ဟင်...ဪ ဟုတ်"

ရုတ်တရက် သတိဝင် လာပြီး မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့သော လက်ကိုင်အိတ်
လေးကို လှည့်ယူလိုက်သည် ။

"ရှင့်အသက် ငယ်ငယ်လေးနဲ့ သတိမေ့တတ်လိုက်တာနော်၊ သတိ
လေးလည်း ထားဦးမှ ပေါ့"

"အင်း"

အမေ မဟုတ်သော သူစိမ်းမိန်းကလေးတစ်ဦး၏ ဆုံးမစကားကြော
င့် သူ့ရင်ထဲ တင်းခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ဒေါသမျက်လုံးများ နှင့် လှမ်းကြည့်မိ
သည် ။

သို့ရာတွင် သူ၏ ဒေါသမျက်လုံးများ သည် သူမ၏ စူးရှသော အကြ
ည့်အောက်မှာ ငုံ့လျှိုးပျောက်ကွယ်သွားပြီး ရင်ခုန်ခြင်းဖြင့် ထူးခြားသော
ခံစားမှုများကို ဂရုမပြုမိစွာဖြင့် ယောင်နနလေး သူမ၏ ရှေ့မှ လှည့်ထွ
က်လာမိသည် ။

တကယ်ဆို သူမအား ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး စကားရောသော
ရောနှင့် မိတ်ဖွဲ့သင့်သည် ။

နာမည်နှင့် လိပ်စာကိုမေးကာ လှပချောမွေ့၍ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့
သော မိန်းကလေးတစ်ဦးအား မလွတ်စတမ်း မိတ်ဖွဲ့သင့်သည် ။

ထို့နောက် သူမ၏ ပုံတူကို ရေးဆွဲကာ သူမ အလှအတွက် ချီးကျူးဂု
ဏ်ပြုသင့်သည် ။

မိန်းမငယ်လေးတိုင်း ဓာတ်ပုံရိုက်ခြင်းကို နှစ်သက်သလို ဓာတ်ပုံထက် ပန်းချီပုံတူ ရေးဆွဲခြင်းကို ပို၍ နှစ်သက်ကြသည်။ ။

သူသည် ထိုသို့လုပ်သင့်ပါလျက် အူကြောင်ကြောင်နှင့် လှည့်ထွက်သွားကာ နှလုံးသားက ဥပေက္ခာမပြုနိုင်ဘဲ ရင်မှာ စွဲရစ် ငြိတွယ် လာလေသည်။ ။

"တော်တော်လှတယ်ကွာ"

"ဟုတ်လား၊ ဒါတောင် အခုမှ အကြမ်းထည်ပဲ ရှိသေးတာနော်"

မည်သို့မည်ပုံ ပန်းချီခန်းရှေ့ကို ရောက်လာသည် မသိပေ။ သူ နှုတ်ဖျားမှ ရေရွတ်လိုက်မိသည် ကို အခန်းပြင်နေသော သူငယ်ချင်းက ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာ ပြောလိုက်၍ လည်း ရက်စနိုးနှင့်ပြီးရင်း ချော်လဲ ရောထိုင်လိုက်ကာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ပြခန်းထဲကို ဝင် လာလေ၏။ ။

သူမ ပုံရိပ်သည် ကြည့်လေရာရာမှာ မြင်တွေ့နေရသဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆန်းစစ်မေးမိသည်။ ။

"အချစ်ဆိုတာ ဒါပဲလား"
